

Fra motstand til revolusjon ? Manifest for en Femte Internasjonale

League for the Fifth International Tue, 28/06/2011 - 16:14

League for the Fifth International

På sin nylig avholdte kongress vedtok Forbundet for den Femte Internasjonale (League for the Fifth International) et nytt programmatisk manifest. Dets politikk og slagord er ment som en guide for revolusjonære sosialister i kampene vi har fremfor oss. I tillegg er det et foreslått manifest for en Femte Internasjonale.

Innledning

Dette programmatisk manifestet ble vedtatt på den åttende kongressen til Forbundet for den Femte Internasjonale, en leninist-trotskyistisk organisasjon grunnlagt i 1989 som kjemper for opprettelsen av et nytt verdensparti dedikert til sosialistisk revolusjon. Dokumentets hensikt er å foreslå et handlingsprogram for arbeiderklassens organisasjoner, bøndene, ungdommen og verdens undertrykte folkeslag. Etter den store krisen i 2008 har herskerklassen lansert en offensiv for at arbeiderne og de fattige skal betale for nederlaget til det kapitalistiske systemet. De offisielle arbeiderlederne er for sterkt knyttet opp mot systemet for å lede effektiv motstand. Derfor har dette handlingsprogrammet tre sammenhengende målsetninger: Styrke massemotstanden mot kapitalistklassens verdensomspennende offensiv, konfrontere og overvinne bevegelsens villedende lederskap av sosialdemokrater, populistere, offisielle ?kommunistpartier? og fagforeningsbyråkrater, og sist, forene disse kampene til en revolusjonær utfordring mot kapitalismen. Som en internasjonal demokratisk-sentralistisk tendens har foreningen forfattet, korrigert og vedtatt dette manifestet gjennom en demokratisk prosess som innebar diskusjon og tilføyelser til utkastet på nasjonale konferanser i hver av foreningens åtte seksjoner i Østerrike, Storbritannia, Tsjekkia, Tyskland, Pakistan, Sverige, Sri Lanka og USA. Utkastet ble deretter debattert, klargjort og vedtatt på en internasjonal kongress bestående av delegater valgt fra seksjonene. Kongressen fant sted i Istanbul i 2010.

Naturlig nok fokuserer det nye manifestet på dagens situasjon. For en mer omfattende forståelse av forbundets verdenssyn bør det leses i sammenheng med de to tidligere programmatisk dokumentene. Fra protest til makt/From Protest to Power (2003) presenterer et fyldigere og mer generelt program for klassekampen til arbeiderklassen og dens allierte, og var orientert mot perioden med antikapitalist- og antikrigsmobiliseringer i den første delen av dette tiåret. Mer omfattende er Det trotskyistiske manifest/The Trotskyist Manifesto (1989), forbundets grunnleggende program. Dette programmet forsøker, etter degenereringen av den Fjerde Internasjonale, å gjenopprette leninisme-trotskyisme som en sammenhengende trend i arbeiderklassebevegelsen gjennom en kritisk gjennomgang av dens grunnleggende prinsipper, taktikker og krav.

Dagens kapitalistiske krise viser nok en gang at, for å si det med Lev Trotskijs ord fra hans overgangsprogram av 1938, menneskehetens fremtid kan reduseres til en krise av arbeiderklassens lederskap. Å løse denne krisen er den grunnleggende oppgaven til arbeiderklassebevegelsens avantgarde i alle land. Vi tilbyr dette programmet som et bidrag i denne kampen og ønsker velkommen kritiske

kommentarer fra partier, grupper og militante fra rundt om i den internasjonale bevegelsen.

Dave Stockton,

London, 2010

Fra motstand til revolusjon ? Manifest for en Femte Internasjonale

Den store krisen og den globale motstanden

To tiår med USA-dominert globalisering brakte verden inn i den dypeste og mest destruktive økonomiske krisen siden den andre verdenskrig. Alle land ble rammet. Først ble kredittsystemet paralyisert. Så falt verdenshandelen og produksjonen. Grepet av panikk for prospektet av fullstendig økonomisk nedsmeltning, ble lederne av de mektigste landene enige om kolossale statlige redningspakker for å unngå kollaps av nøkkelindustrier. Fra George W. Bush til Barack Obama, fra Angela Merkel til Nicolas Sarkozy, fra Hu Jintao til Vladimir Putin, fra Milton Friedmans akolytter til John Maynard Keynes apostler var svaret det samme ? bruk milliarder, trillioner, på å redde systemet? og erstatt tapene senere.

Statlig gjeld steg til nye rekordnivåer. Amerikansk og britisk underskudd nådde 13.9 og 11.6 prosent av BNP. I eurolandene nådde lån to eller tre ganger den anbefalte grensen for budsjettunderskudd på tre prosent av BNP. De milliardærene som lånte statene penger viste i obligasjonsmarkedet muskler, og krevde bevis på at regjeringene ville håndheve politikk som garanterte nedbetalinger med pen profitt. Denne ?statsgjeldskrisen? har i dag krystallisert seg i en serie store sparetiltak da herskerklassen prøver å få arbeiderklassen til å betale for krisen gjennom nedbemanning i offentlig sektor, skatteøkning, frysing av lønn og pensjon, og dramatiske kutt i velferdstjenester.

Mens Vesten og Japan synker ned i stagnasjon vokser lavkostnadsøkonomiene India og Kina raskt. Langt fra å stabilisere systemet, ekspanderer de kapitalismens motsetninger i verdensskala.

På det geostrategiske planet ble de til mektige potensielle rivaler til de dominerende imperialistiske statene. Økonomisk holder Kina milliarder i amerikanske obligasjoner, mens USA krever at sin kinesiske kreditor hever verdien av yuan for å styrke amerikansk eksport. Slik øker sjansen for en global valutakrig.

Fremfor alt skaper den enorme skalaen på kapitalistisk utvikling i Østen millioner av nye industriarbeidere, og tilsetter derfor en ny dynamikk i den internasjonale klassekampen. Det asiatiske proletariatet vil spille en avgjørende rolle i verdensrevolusjonen i det 21. århundre.

Kredittkrisen, den økonomiske nedgangen og gjeldstidsbomben i 2008-2010 markerte en ny historisk krise for det kapitalistiske systemet som en helhet, en periode der intense kamper mellom klassene vil gi opphav til revolusjonære kriser, kontrarevolusjoner, ustabilitet og konflikter mellom rivaliserende makter. Dette er ikke bare en typisk nedgang i den industrielle syklusen, en av systemets ?vanlige? opp- og nedgangstider. Krisens røtter ligger i systemets tendens til overakkumulering av kapital. Tiår med fallende profitttrater reduserte mulighetene for lønnsomme investeringer i produksjon. Derfor vendte store multinasjonale selskaper og finansinstitusjoner seg mot spekulative investeringer i fondsmarkeder, valutamarkeder og derivathandel der millioner kunne ?tjenes? med et museklikk. Under globaliseringsårene fra 1992 til 2006, forsøkte herskerklassen å løse problemet ved hjelp av billig kreditt og ved å danne en stor boble av fiktiv kapital i form av forbruker- og husholdningsgjeld og alle mulige former for oppstyltede verdipapirer og derivater. Det fungerte ikke. Faktisk er den eneste ?varige løsningen? for kapitalistene å ødelegge ?overflødig? kapital ? og dette er den indre betydningen av finanskrisen og nedskjæringssituasjonen som har fulgt i kjølvannet av denne. I perioden fremover vil den generelle kurven over menneskehetens utvikling gå nedover til enten kapitalistene påfører arbeiderklassen rundt om i verden et stort nederlag, eller til kapitalismen selv er styrtet. Når vi legger til den økende faren for krig mellom de store maktene for verdens

gjenoppdeling og den økende risikoen for klimakatastrofer i stor skala, så er det ingen overdrivelse å si at hvis ikke kapitalismen blir styrtet vil sivilisasjonen til slutt bli slynget ut i barbarismen.

De store redningspakkene til bankene har ikke løst de underliggende årsakene til krisen; i stedet har de sikret forekomsten av flere bobler og resulterende krakk. Kredittsystemets vedvarende svakhet og gigantisk statsgjeld betyr at den neste oppgangen vil bli overfladisk og ustabil, og sparetiltak vil dempe økonomisk aktivitet. Konkurser, nedleggelse av fabrikker og massearbeidsløshet fortsetter, og viser til en dyptgående trend av stagnering og direkte forfall av produktivkreftene i de imperialistiske områdene. I årene og tiårene som kommer vil vi med sikkerhet oppleve flere økonomiske sjokk. Nedgangstidene vil bli skarpe og dype og en lang periode med fremgang over flere sykluser er utelukket. Da de store maktene og deres multinasjonale selskaper er tvunget til å kjempe mer og mer aggressivt mot hverandre for det minkende overskuddet kan vi allerede nå se at de manøvrerer for gjenoppdelingen av verdensmarkedene, råmaterialene og arbeidstilførselen, og derfor igjen setter på agendaen skrekkszenarioet av nye kriger mellom rivaliserende handelsmakter.

Denne starten på en ny historisk krise i det kapitalistiske systemet kommer i en tid da effektene av blind utnyttelse av menneskehetens naturlige miljø har nådd et kritisk punkt. Hvis ikke avgjørende tiltak blir iverksatt av alle de industrielt utviklede økonomiene, samt utviklingsøkonomiene, vil ekstreme klimahendelser slik som forlenget tørke, katastrofale oversvømmelser, nedsmelting av isbreene og utvidelsen av ørkenen gjøre store områder i verden ufruktbare og ubeboelige, og utløse hungersnød og epidemier. Det faktum at produksjon for profitt nå står i direkte konflikt med naturen er et voldsomt bevis på at kapitalismen er et forfallende og destruktivt system som må erstattes for å sikre menneskeheten en framtid. Konflikt mellom de imperialistiske maktene for ressurser og markeder betyr at ideen om en ?grønn? kapitalistisk løsning på trusselen om klimakatastrofe er en utopi. For å redde planeten må vi avskaffe kapitalismen.

Etter hvert som økonomien vakler seg ut av krisen flokker bankfolk og verdensledere sammen i en serie konferanser. De er alle enige om én ting; at den øverste prioriteringen for hver stat er å betale sine milliardærkreditorer. De er også alle enige om hvem som må betale: verdens arbeidere og bønder. De krever at arbeidsfolk øker profitten ved å akseptere kutt i antall jobber, lønn og pensjon, ved å forlenge arbeidsdagen, pensjonere seg senere, betale mer skatt og høyere priser for basisvarer, og ved å se at tjenester blir skjært ned til benet og at goder forsvinner.

For å avlede raseriet til de som lider under massearbeidsløshet og fallende levestandard bruker regjeringer og media emigranter, asylsøkere og krigsofre - som er tvunget til å flykte fra herjede land - som syndebukker. USA og Den europeiske union forvandler sine grenser til befestede barrierer og deporterer de som klarer å nå det de håpet var sikkerhet. I Italia og Frankrike får romanifolket sine bosetninger bulldoset ned og sine innbyggere deportert. Som Trotskij skrev for 70 år siden har ?regjeringene i hele verden skrevet det mørkeste kapittelet i vår epoke gjennom deres behandling av flyktninger, de i eksil, de hjemløse.?

På den andre siden ser vi voldsom arbeiderklasse motstand til den kapitalistiske offensiven. I hele verden har arbeidere kjempet tilbake: generalstreiker i Sør-Afrika, Hellas, Frankrike og Guadeloupe, massearbeideraksjoner i Spania og Portugal, fabrikkokkupasjoner i Sør-Korea, USA og Storbritannia og en streikebølge for høyere lønn i Kina. Motstanden i hvert av disse landene synes separate, men må bli sett på som en serie handlinger som er knyttet sammen i det som intet er mindre enn en verdensomspennende krig av arbeidsskjøperklassen mot arbeiderne. Nøkkelen til å drive tilbake sjefenes offensiv er en enhetsfront av arbeiderklassen som omfatter alle arbeiderorganisasjonene, i hvert land og på tvers av grenser.

Kampen er ikke begrenset til arbeidermotstand på arbeidsplassen. I den semi-koloniale verden, i land som har sikret formell uavhengighet men som er knyttet av tusen tråder til de imperialistiske landenes utbytting,

har det i Nord-Afrika, Vest-Europa og det fjerne Østen dukket opp massebevegelser mot diktatoriske restriksjoner av folkets demokratiske rettigheter. I Thailands gater, Nepal og Iran har disse demokratiske massebevegelsene blitt drevet til å starte folkelige opprør mot militære, monarkistiske og religiøse diktaturer. I Honduras har massene drevet heroisk motstand mot det USA-støttede kuppet. I Afghanistan og Irak fortsetter sta motstand mot de USA-ledede okkupantene som tvinger disse til å love tilbaketrekning. Amerikas brutale allierte Israel møter også vedvarende motstand i Libanon og det okkuperte Palestina.

I hver kampsfære har arbeiderne og de fattige alt for ofte sett seiere bli snappet vekk under nesen vår, –ikke på grunn av styrkene til fiendene våre, men på grunn av våre egne ledes svakheter og til og med forræderi. ?Moderate? fagforeningsledere i Europa og USA aksepterer enten nedbemanning og bytter bort vilkår mot tomme løfter fra arbeidskjøperne, eller så ofrer de interessene til majoriteten av arbeiderklassen for å bevare jobbene til en liten elite av faglærte arbeidere. Sosialdemokrater aksepterer markedets logikk og regjerer på vegne av de store kapitalistene, misbruker tillitten til sine arbeiderklasses tilhengere og tvinger gjennom neoliberal politikk slik som privatisering og lønnsinnstramninger. Offisielle kommunistpartier støtter opp under liberale og sosialdemokratiske kapitalistiske regjeringer som i Italia, og gjennomfører selv neoliberale programmer som i Vest-Bengal. Samtidig spyr deres stuerne ?postmarxistiske? intellektuelle ut bok etter bok for å rettferdiggjøre den ?nye politikken? av eldgammelt klassesamarbeid. Populistiske generaler og sterke menn går i spissen for ?folket? mens de begrenser arbeidernes rettferdiggjorte krav under påskuddet av å ?forene folket?. I kampen for å motstå imperialistiske okkupasjoner nekter nasjonalister fra middelklassen og islamistiske geriljaer å mobilisere massene i byene og på landet til klassekamp mot okkupasjon i frykt for at de oppvekkede massene vil begynne å utfordre landeiersystemet og kapital.

Ikke noe sted kan arbeiderklassens lederskapskrise sees tydeligere enn i det internasjonale terrenget. Herskerklassen koordinerer sin offensiv globalt, mens hver av våre motstandsbevegelser fortsetter å kjempe i nasjonal isolasjon. De har sine G8 og G20, IMF og Verdensbank, Europeiske union og Sentralbank, mens arbeiderne ikke har noen internasjonal organisasjon for å føre kampene våre sammen, for å skissere opp en felles strategi og lede en masse motkamp. Alt vi har er de kraftløse restene av organisasjonene som besteforeldrene våre bygget; internasjonale føderasjoner av fagforeninger under stram kontroll av erfarne byråkrater som er motstandere av kamp, og den Andre, såkalte ?sosialistiske?, Internasjonale av prokapitalistiske partier som det britiske Labour Party, det tyske Sozialdemokratische Partei Deutschlands, og de franske Parti Socialiste. Lederne i disse ser ikke noe alternativ til det økonomiske systemet som forårsaket krisen og skynder seg å redde det for enhver pris.

Samtidig er kraften som kan stoppe denne kapitalistiske offensiven, den verdensomspennende arbeiderklassen, større enn noen sinne. I det nye millenniet utgjør arbeiderne for første gang i historien majoriteten av menneskeheten. Mot noen få tusen milliardærer og deres tilhengere står milliarder av arbeidere som skaper og sirkulerer profitten deres. Arbeidsprosessen vår er mer internasjonalt integrert, vår evne til å samarbeide og kommunisere med hverandre større enn noen gang tidligere. Når vi handler sammen stanser utbyttingsmaskineriet. Arbeiderklassen produserer alt og kan produsere det uten utbytterne så snart vi er bevisste på vår makt og våre interesser.

All moderne produksjon, distribusjon, handel og kommunikasjon i stor skala er avhengig av arbeidet vårt. Likevel eier vi ikke kapitalen som setter det i bevegelse. Av produktivkreftene eier vi bare vår evne til å arbeide, som vi må selge hver dag i bytte mot en lønning. Bak fasaden til denne tilsynelatende frie og rettferdige kontrakten er systematisk utbytting. Våre lønninger reflekterer bare en brøkdel av verdien av det totale sosiale produktet vi skaper. Kapitalistene tar resten som profitt.

Arbeiderklassen kan bare ta tilbake denne velstanden på en kollektiv måte, ved å bryte opp kapitalistenes statsmakt og danne en statsmakt under demokratisk kontroll. En arbeiderstat vil ta over eiendommen til de

store kapitalistene, bankene og de multinasjonale selskapene, og danne en planøkonomi i stedet for markedets galskap og kriser.

Denne strategien avhenger ikke av allianser med kapitalistene, av parlamentariske manøvre eller populistiske generaler, men av arbeiderklassens egen aktivitet og organisering. Strategien av sosialistisk revolusjon er den eneste måten å styrte dette systemet av kriser, fattigdom og krig på.

I kampene mot nedskjæringer som vi i dag står overfor viser arbeiderklassen sin potensielle makt. Disse umiddelbare kampene må koordineres for å drive tilbake sjefenes offensiv, og for å rettes mot systemet selv. Kort sagt må dagens kamper bli utgangspunktet for en kamp for revolusjon og arbeiderklassens herredømme.

Kapitalistene er klar over vår potensielle makt hvis vi forener oss som en klasse. Derfor bruker de alle former for bedrageri for å splitte oss: kontroll over offisiell utdanning, statens og millionærens kontroll over media, religiøse, rasistiske og nasjonale fordommer, og smålig kontroll over hverdagslivet. Kapitalistenes sterkeste våpen er å sette arbeidere i én nasjon opp mot arbeidere i en annen, menn mot kvinner, hvit mot svart, kristne mot muslimer, gamle mot unge. Derfor har hver generasjon antikapitalister svart slike forsøk med Karl Marx? store slagord: ?Arbeidere i alle land, foren dere!?

I dag, da vi står overfor en historisk krise i profittsystemet, må vi stille oss selv spørsmålet: hvordan kan vi forene verdens arbeidere? For å svare på dette må antikapitalister absorbere lærdommen av to århundrer med klassekamp. Arbeiderklassens høyeste bragd var dannelsen av fire arbeiderklasse-internasjonale. Hver av disse startet som et verdensparti for sosialistisk revolusjon. De kjempet for å organisere klassekampen for verdens arbeidere og de fattige.

Hver av disse internasjonale representerte en massiv seier for arbeiderklassen. Likevel har alle etter tur forsvunnet, gått over til fienden eller fjernet seg fra veien mot sosial revolusjon. Oppgaven i dag er å bygge en Femte Internasjonale. Over hele verden må arbeidernes kjempende organisasjoner, partier, fagforeninger, samvirkelag, bønder, de fattige i byene, kvinnene, ungdommene, de undertrykte nasjonalitetene og minoritetene, samles for å holde en kongress, debattere politikk under de mest utrykkelige demokratiske forhold, vedta et handlingsprogram mot den kapitalistiske offensiven, og grunnlegge et verdensparti for å lede kampen for makt.

Kongressens umiddelbare mål må være å fremme utviklingen av kjempende styrker som kan gjøre massemotstand mer og mer effektivt og forvandle denne til en verdensrevolusjon. Programmet til en Femte Internasjonale må sikte mot ikke bare å koordinere våre eksisterende organisasjoner, fagforeninger, foreninger av bønder og landløse, de folkelige bevegelsene i fattigkvarterene, kvinne- og ungdomsorganisasjoner, men må ta sikte på å forvandle disse til revolusjonens våpen. Tilhengerne av dette programmet må kjempe med sta utholdenhet innenfor masseorganisasjonene og, samtidig, ikke vike unna for å bryte med det byråkratiske apparatet når dette blir et ugjennomtrengelig hinder for arbeidernes videre fremskritt. De må forsøke å organisere de uorganiserte arbeiderne, de ufaglærte, jordbruksarbeiderne, ungdom og de arbeidsløse. Den nye internasjonale må ta sikte på å forene i sine nasjonale seksjoner alle de politiske kreftene, både fra eksisterende partier og fra nye sjikt, som erkjenner nødvendigheten av revolusjon.

For og lykkes må en slik Femte Internasjonale ha et solid fundament. Dens styrke vil være en felles forståelse av den kapitalistiske verden, av de arbeidene massenes historiske mål, av taktikkene og strategien som er nødvendig i kampen for å styrte kapitalismen og statene som forsvarer den. Den vil nødvendigvis omfatte alt dette i sitt program fordi den vil trenge å vinne. Kapitalismens historiske krise, som truer menneskeheten med økonomisk og miljømessig katastrofe, byr atter en gang på Rosa Luxemburgs krasse alternativ: sosialisme eller barbarisme. Den ufordrer revolusjonære kommunister til å begynne på oppgaven som er å

bygge sosialisme i det 21. århundre og igjen bli den ledende kraften i de undertrykte verdensomspennende bevegelse. Det eneste alternativet til kapitalisme i krise er sosialisme. Den eneste veien til sosialisme er revolusjon. Det uunnværlige instrumentet for verdensrevolusjon er et verdensparti dedikert til sosial revolusjon. Tiden for å bygge en Femte Internasjonale er nå.

Et handlingsprogram som knytter motstanden til kampen for sosial revolusjon

Alt for lenge har programmene til verdens arbeiderklassepartier vært delt opp i et minimumsprogram av oppstykkede reformer som alle kan bli tatt tilbake av kapitalistene hvis de beholder statsmakt, og, om det i det hele tatt eksisterer, et maksimumsprogram som erklærer målet om sosialisme, men som isolerer det fra dagens krav og presenterer det som en fjern utopi i stedet for å knytte det til de virkelige kampene som finner sted rundt oss.

Programmet til en ny internasjonale må bryte med denne mislykkede modellen. Det må avansere en serie integrerte overgangskrav som knytter slagordene og kampformene som er nødvendige for å drive tilbake kapitalistenes offensiv med metodene vi kommer til å trenge for å styrte borgelig herredømme, etablere arbeiderklasse makt og iverksette en sosialistisk produksjonsplan.

Dette overgangsprogrammet omfatter alle vesentlige sosiale, økonomiske og politiske krav fra dagens situasjon, inkludert de umiddelbare og demokratiske kravene som har mulighet til å bli innvilget før styringen av kapitalistisk eiendomsrett, slik som en garantert minstelønn man kan leve av, virkelig lønnslikhet for menn og kvinner og høy beskatning av de rike og de store multinasjonale selskapene. Samtidig må programmet være klar på at kapitalen i sin historiske krise bare vil innvilge slike reformer når den er stilt overfor en trussel mot sin makt og eiendom. Selv da vil kapitalistene prøve å reversere innrømmelsene så snart den umiddelbare faren er over eller presset fra klassekampen har blitt mindre. I dag er ideen om at vi kan oppnå sosialisme ved en langsom og fredelig vei av sosiale reformer og fagforeningsforhandlinger enda mer utopisk enn den var tidligere. Et program for sosialisme må utfordre de fundamentale ?rettighetene? til kapitalistene: retten til å utbytte, retten til å prioritere profitt fremfor mennesker, retten til å bli rik på bekostning av de fattige, retten til ødelegge miljøet og nekte barna våre en fremtid.

Å vinne dagens kamper betyr å kjempe med øynene våre rettet mot fremtiden. En Femte Internasjonale må derfor fremme krav og foreslå organisasjonsformer som ikke bare svarer til dagens vesentlige behov, men også organisere arbeiderne slik at de kan oppnå, samt utøve makt. Å kombinere disse elementene er ingen isolert akademisk øvelse. De er bundet sammen av klassekampens virkelige omstendigheter i denne perioden av kapitalistisk nedgang.

For å åpne veien mot fremtidens samfunn krever programmet vårt arbeiderkontroll av produksjonen og utvidelsen av denne til stadig større sfærer, fra fabrikkene, kontorene, transportsystemene og detaljhandelen til bankene og finanshusene. Det betyr avskaffelsen av forretningshemmeligheter, det betyr arbeidernes vetorett over sjefenes rett til å sparke arbeidere, arbeiderinspeksjoner av og kontroll over produksjonen, en automatisk lønnsøkning hvis prisene stiger for å bekjempe inflasjon, og nasjonalisering uten kompensasjon (ekspropriering) av kapitaliser hvis sabotasje ellers ville ha forårsaket forstyrrelser.

Videre vil kampen for å vinne disse kravene kreve nye former for organisering som går lengre enn begrensningene til tradisjonell fagforeningsvirksomhet. På hvert stadium av kampen må avgjørelser gjort av demokratiske forsamlinger for alle de involverte være normen. Underordnet disse forsamlingene må delegater som er valgt og gjenkallelige ha ansvaret for implementeringen av avgjørelser og videre fungere som lederskap i kampen. Fra streikekomiteer valgt av hele arbeidsstyrken til prisovervåkningskomiteer som inkluderer arbeidernes koner og partnere, fra arbeiderinspektørlag som undersøker bedrifters regnskap til streikeforsvarslag som beskytter streikende arbeidere; slike organisasjonsformer er nødvendig ikke bare for

å vinne dagens kamper, men for å danne basisen for morgendagens kamporganisasjoner i kampen for statsmakt. De er derfor også framtidige organer for arbeiderstaten.

Arbeidere som i dag deltar i kamp mot nedskjæringer kan fremme disse kravene individuelt og hver for seg mot spesifikke angrep. Programmets sosialistiske mål kan likevel bare bli oppnådd når kravene blir tatt opp og kjempet for som et sammenhengende system for forvandlingen av samfunnet. Hele overgangsprogrammet er en strategi for arbeiderklasse-makt. På grunn av dette er slagordene våre ikke passive appeller til regjeringene eller arbeidsskjøperne, men slagord som samler arbeiderklassen for å styrte og ekspropriere kapitalistene.

Vi skal ikke betale for deres krise ? Mot arbeidsløshet, usikkerhet og fattigdom

Siden den store krisen i 2008 har flere titalls millioner jobber forsvunnet. Selv i det rikeste landet i verden, USA, har 50 millioner mennesker i 2008 problemer med å skaffe nok mat til seg selv og sine barn. At systemet kaster millioner ut av arbeid når det er så mye arbeid som kan gjøres for å eliminere fattigdom bør alene fordømme kapitalismen til historiens søppeldyng. Og angrepene fortsetter. Rundt om i verden utsetter kapital arbeiderne for de to våpnene inflasjon og deflasjon, uunngåelige produkter av dette blinde systemet for profitt, for enten å kutte reallønn eller for å fjerne enda flere jobber. Allerede lever tre milliarder mennesker, nesten halvparten av verdens befolkning, på mindre enn to og en halv dollar dagen. Godt over en milliard lever i absolutt fattigdom. Rundt 2.6 milliarder mangler grunnleggende sanitærforhold og 1.6 milliarder lever uten elektrisitet. Hver dag dør 25 000 barn av fattigdom. Nesten en milliard lærte aldri å lese eller skrive. Vi kan ikke tillate at kapitalistene gjør dette enda verre.

Konfrontert med sjefenes globale offensiv må vi kjempe for en arbeiderenhetsfront; arbeiderklassekreftenes felles handling:

? Nei til nedleggelse av enhver arbeidsplass. Nei til nedbemanning. Nei til lønnskutt.

? For streiker og okkupasjoner av alle arbeidsplasser som er truet med nedleggelse.

? Nasjonalisering uten kompensasjon av enhver virksomhet som nedbemanner, enhver virksomhet som nekter å betale minimumslønn, og enhver virksomhet som ikke respekterer beskyttende arbeidslovgivning eller som ikke betaler skatt. Hele den eksisterende arbeidsstyrken bør fortsette produksjon under kontroll og ledelse av arbeiderne.

? Nasjonaliser bankene uten kompensasjon og fusjoner dem sammen i én eneste nasjonal bank under folkets demokratiske kontroll.

? For et offentlig arbeidsprogram for å forbedre sosiale tjenester, helsevesen, boliger, offentlig transport og miljøtilstanden under kontroll av arbeiderne og deres nabolag.

? Kutt i timene, ikke jobbene. Del det tilgjengelige arbeidet på alle som er i stand til å arbeide. For en glidende arbeidstidsskala for å redusere arbeidsdagen og for å absorbere de arbeidsløse, uten reduksjon i løn eller betingelser.

? For en minimumslønn med rater bestemt av arbeiderkomiteer for å sikre anstendige livsvilkår for alle.

? Nei til jobbusikkerhet: nei til alle former for usikkert, uformelt og midlertidig kontraktsarbeid. Alle kontrakter må bli gjort permanente, med full juridisk sikkerhet. Lønn og betingelser må bestemmes av kollektive avtaler kontrollert av fagforeninger og arbeiderrepresentanter.

? Nei til inflasjon. For en glidende lønnskala som øker én prosent for hver prosentvise økning i

levkostnader. Delegater valgt ved arbeidsplassene, fattigkvarterene, arbeiderorganisasjonene, kvinner, småhandlere og forbrukere bør lage en indeks over en arbeiders levekostnader. Pensjoner må være indeksert mot inflasjon og være garantert av staten, ikke overlatt til aksjemarkedets nåde.

? Åpne bøkene. Rundt om i verden sparker regjeringer og private arbeidskjøpere arbeidere, erklærer konkurser, proklamerer behovet for effektive sparetiltak, behovet for å øke produktiviteten. Arbeidere i privat og offentlig sektor bør svare: ?Åpne bøkene! Åpne alle regnskap, database-, finans-, bank-, skatt- og ledelsesinformasjon for inspeksjon av arbeiderne.?

? Bekjemp arbeidsintensivering. Ned med sjefenes konstante press for å øke arbeidstempoet. Ned med ?rasjonaliseringskampanjer? som i virkeligheten ikke er annet enn forsøk på å intensivere utbyttingen og øke profitten, og som setter vår helse, sikkerhet og liv i fare.

? Nei til outsourcing og offshore-arbeid uten arbeidernes samtykke; i stedet for konflikt mellom arbeidere av forskjellige nasjonaliteter for de samme jobbene må all lønn for likt arbeid jevnes ut og det bør dannes internasjonale sammenslutninger av arbeidere i samme virksomheter og produksjonsgrener. Kollektive avtaler og lovbestemte rettigheter må gjelde underleverandørers ansatte som om de var ansatt direkte av hovedleverandøren.

? For en arbeidervetorett i ledelsens avgjørelser; ikke ?co-production?, ?sosialt partnerskap? eller andre former for klassesamarbeid hvor fagforeningene våre administrerer sjefenes kutt. Ja til en kamp for arbeiderkontroll av produksjonen.

Skattelegg de rike, ikke de fattige<\strong>

Mens milliarder lever i fattigdom lever en bitteliten minoritet i nesten utenkelig luksus. I 2010, etter to år med global nedgangstid, var antallet pundmilliardærer blitt 1,011. Investeringsavgjørelsene til disse finansfolkene og industrilederne kan bringe hele land til knærne. Rett under milliardærene er det hundretusener av multimillionærer som driver dank på vår regning. Denne klassen med parasitter fordømmer høyt ethvert forsøk på å skatte dem og fordele velstanden deres. De flytter pengene sine til skatteparadis og manipulerer sine statsborgerskap og juridiske bostedsstatus for å unngå å betale skatt i det hele tatt. Samtidig holder de aldri opp å drive kampanjer for at arbeiderklassen skal betale størstedelen av skattebyrden gjennom indirekte skatt på basisvarer slik som brennstoff og mat, gjennom store kutt i skattelegging av forretningsvirksomhet og formue.

De rike kapitalistene, industrilederne, bankfolkene og finansfolkene skal betale, ikke arbeiderne og småhandlerne.

? Konfiskér den private velstanden til milliardærene og de superrike.

? For dundrende skattlegging av de rike for å finansiere tjenester, skoler, sykehus, og et massivt program for å avskaffe fattigdom.

? Bekjemp skatteunnalurerne ? avskaff skatteparadisene, steng skatteunnavikelsesindustrien.

? Avskaff all indirekte skatt; kanseller all privat og statlig gjeld.

? Nasjonalisér aksjemarkedet.

? Ta over kapitalistenes store industrier ? for nasjonalisering av de multinasjonale selskapene uten kompensasjon og under arbeiderkontroll.

Bekjemp privatisering ? for en massiv utvidelse av offentlige tjenester

Mot en bakgrunn av arbeidsløshet og fallende lønninger sikter en massiv serie med nedskjæringsprogrammer på å redusere de rikes skattebyrde og få arbeiderne og de fattige til å betale kostnadene av krisen. Utdanning, helsevesen og velferdsordninger som arbeidere har vunnet som et resultat av tiår med kamp er under angrep. Millionærene som profiterer på vårt arbeid er så frekke at de krever at statsytelser blir redusert for å ?oppmuntre til selvstendighet og motvirke avhengighetskulturen?! Samtidig sikler de ved tanken på potensiell profitt når private virksomheter fyller tomrommet som blir etterlatt etter kutt i offentlige tjenester.

? Ikke et eneste kutt i offentlige tjenester, ikke en eneste privatisering.

? Forsvar det beste eksisterende omsorgs- og helsevesenet og utvid disse for å dekke milliardene som ikke er dekket i det hele tatt. Nasjonaliser private skoler og helsevesen; -underordne utdanning og sykehus til arbeider- og brukerkontroll. Skoler, sykehus, tilgang på lege, medisiner og universitet må være gratis for alle.

? Ingen senking av pensjoner: øk dem og utvid dem for å dekke alle de som ikke enda er dekket. Nasjonaliser private pensjonsavtaler og kombinér dem i én garantert statspensjon.

? Nei til mer privatisering. Nasjonaliser basistjenestene slik som vann, energi og transport. Kansellér offentlig-private samarbeidsavtaler, spesielle økonomiske soner og goder fra regjeringen til næringslivet: for statseid utvikling betalt for ved å konfiskere profitten til de private selskapene.

? Arbeidere og fattige bør gå sammen om å lage en oversikt over grunnleggende forbedringer av tjenester og infrastruktur. For et massivt program av offentlige forbedringer.

? For nasjonalisering uten kompensasjon.

I årevis så selve ideen om nasjonalisering ut til å ha blitt borte i historiens tåke. Langt fra å nasjonalisere privat eiendom ble offentlig sektor privatisert av kapitalistiske regjeringer verden over. Viktige tjenester og ressurser slik som vann, helse og utdanning ble gitt til private kapitalister slik at de kunne drive dem for profitt og ikke etter folks behov.

I dag står nasjonalisering igjen på agendaen. For første gang på årevis har en nasjonal regjering, i Venezuela, foreslått ikke å privatisere, men å nasjonalisere store industrier og gårder. Videre, i 2008 så vi neolibérale regjeringer skyndte seg å nasjonalisere store banker og overta gjelden og tapene deres for å redde systemet.

Sosialister må lære å skjelne kapitalistisk nasjonalisering, som er brukt for å holde systemet oppe, fra arbeiderklasseekspropriering, brukt for å frata sjefene sin eiendomsrett en gang for alle.

? Nei til å redde kapitalistene på arbeideres bekostning.

? Nei til sosialiseringen av tapene og nei til å redde kapitalister som er konkurs med skattebetalernes penger.

? Nasjonaliser eiendom og inventar, ikke underskudd.

? Den nye statlige eieren må konsekvent nekte å sparke store deler av arbeidsstyrken, for deretter bare å selge virksomheten billig tilbake til kapitalistene.

? Avvis kompensasjon til eksproprierte kapitalister.

I stedet for en blanding av stat og privat eierskap i et kaotisk markedssystem der den største spiser de mindre, ønsker vi en demokratisk produksjonsplan, hvor alle verdens ressurser ? inkludert menneskelig arbeid ? blir fordelt rasjonelt etter folkets vilje. Da vil vi virkelig gjøre det mulig å produsere for menneskelige behov og ikke grådighet.

I dag forsøker Venezuela under Hugo Chavez å utvikle sin økonomi for å fri den fra presset til de store imperialistiske regjeringene og multinasjonale selskapene. De nasjonaliserer også visse selskaper, vanligvis etter sterkt press fra arbeiderne. Kommunistene støtter nasjonaliseringen. Samtidig viser vi alltid til begrensningene av det de kapitalistiske regjeringene foretar seg, og alltid presser vi på med krav i arbeiderklassens interesser. Vi argumenterer for at sjefene ikke må bli kompensert og vi krever kontroll og ledelse under arbeiderne, ikke av hærskarer av sjefer med digre lønninger, men av valgte komiteer fra arbeidsstyrken og arbeiderklassenabolagene.

Fremfor all knytter kommunister kampen for ekspropriering av én industri opp mot nødvendigheten av å ekspropriere kapitalistklassen som en helhet. Dette fordi, som Lev Trotskij sa, statseierskap bare vil produsere fordelaktige resultater ? hvis statsmakten selv fullstendig går over fra utbyrternes hender til sliternes.?

Stopp klimakatastrofen

Den fullstendig feilslåtte klimakonferansen i København i 2010 gjorde det klart at det ikke kunne inngås noen konsensus mellom de konkurrerende kapitalistiske maktene over hvordan man skal redusere karbonutslipp og unngå katastrofal global oppvarming. Verken de ?utviklede? store forurensere som USA, Japan og Den europeiske union, eller ?utviklingsgigantene? som Kina og India var villige til å risikere egne profitter ved å gjennomføre de radikale utslippskuttene som er nødvendige for å senke hastigheten på- og stoppe klimaendring.

Hvis borgerskaper fortsetter på samme måte er stadig verre flommer, tørke, hungersnød og pandemier uunngåelige. Økonomisk og militær rivalisering forhindrer de store kapitalistiske maktene fra å kombinere sine styrker for å løse disse krisene. Skrekkeepisoder slik som de pakistanske oversvømmelsene, den sørasiatiske tsunamien og det haitiske jordskjelvet vil gjentas mange ganger.

Videre fortsetter regjeringer og multinasjonale selskaper å øke utslipp av fossilt brennstoff, og står i veien for planene og forslagene fra vitenskapsfolk om å senke hastigheten til- eller reversere katastrofen.

Svaret er en global endring i produksjonen vekk fra å brenne fossilt brennstoff og mot utvikling av bærekraftig energi. Fordi profitt står i veien for de nødvendige endringene i produksjonen, og fordi klimaet ikke respekterer politiske og nasjonale grenser, men per definisjon er global, betyr dette nødvendigvis at tiltakene som er nødvendige for å løse krisen bare kan iverksettes av en verdensklasse uten en eierdel i profittsystemet: arbeiderklassen.

? For en kriseplan for å forvandle energi- og transportsystemet ? et globalt skift vekk fra å brenne fossilt brennstoff.

? De store multinasjonale selskapene og de imperialistiske statene som USA og statene i EU skal betale for den miljømessige ødeleggelsen de har forårsaket resten av verden.

? For en plan for å fase ut energiproduksjon basert på fossilt brennstoff og atomkraft, og for massive investeringer i alternative energiformer slik som vind-, bølge- og solkraft.

? For et stort program for gjenplantning av skoger.

? For en massiv utvidelse av offentlig transport for å bekjempe forurensning forårsaket av veksten i privatbilisme.

? Avskaff forretningshemmeligheter i den rene teknologi- og energisektoren ? samle kunnskapen for å danne effektive alternativer.

? Nasjonaliser under arbeiderkontroll alle energiselskaper, virksomheter som monopoliserer primærvarer som vann og jordbruksindustri, og alle flyselskap, shipping- og jernbanevirksomheter.

Forvandle byene våre

Over halvparten av menneskeheten lever nå i byer, men majoriteten av disse er fattigkvarterer og slummer uten skikkelige veier, belysning, rent drikkevann eller kloakk og søppelhåndtering. Skrøpelige strukturer blir feid vekk av jordskjelv, orkaner, flom og tsunamier, som vi har sett i Indonesia, Bangladesh, New Orleans og i Haiti. Hundretusener dør ikke bare som en direkte følge av disse naturkatastrofene, men på grunn av de fattige vilkårene der dette skjer. Bølgen av mennesker som kommer til byene er motivert av at kapitalismen, landeiersystemet og jordbruksindustrien er ute av stand til å tilby et levebrød på landet.

Få som bor i fattigkvarterene har permanente eller sikre jobber. Deres barn har ikke tilgang på barnehager, helseklinikker eller skoler. Kriminelle gjenger og politi utsetter folket for trakassering og utpressing. Kvinner og de unge blir drevet til prostitusjon og til å jobbe i fabrikker med minimale lønninger. Slaveri og menneskehandel har igjen oppstått.

Denne utstrakte akkumuleringen av menneskelig lidelse må stoppes.

Dette kan ikke bli gjort med nødhjelpssmuler fra rike land, med millenniumsløfter, eller av ikke-statlige eller veldedige organisasjoner drevet av kirker, moskeer eller templer. Heller ikke kan ?selvhjelp? eller mikrokredittordninger løse disse store problemene. Befolkningen i barriosene, favellaene og townshipene kan, som de har vist, ta skjebnen i sine egne hender. Ved massemobilisering i Venezuela og Bolivia har de tvunget gjennom viktige reformer. Ved en sosial revolusjon i allianse med arbeiderklassen må de nå knuse kapitalistenes stat og reise i dets sted en stat basert på komiteer og råd av arbeiderne og de fattige, som et instrument for den fullstendige forvandlingen av byene våre.

? For boliger, belysning og elektrisitet, kloakk og søppelhåndtering, helseklinikker og skoler, veier og offentlig transport for innbyggerne i de utstrakte og raskt voksende fattigkvarterene som omringer alle de store byene i ?utviklingsverdenen? fra Manila og Karachi til Mumbai, Mexico City og Sao Paulo.

? For et program av oppretting av offentlig infrastruktur under kontroll av arbeiderne og de fattige.

? Massiv investering i sosiale tjenester og helsetjenester, boliger, offentlig transport og et rent, bærekraftig miljø.

? Støtt kampene til småbøndene, de fattige bøndene, arbeiderne utenfor byene og de landløse.

Nesten halve menneskeheten lever i landsbyer, på plantasjer og i stammesamfunn. Gapet mellom deres inntekter, tilgang på helsevesen, utdanning og kommunikasjon, og den som eksisterer i byene er enorm. Samtidig konsentrerer kapitalismen ubønnhørlig landeierskap i hendene på en rik elite eller internasjonal jordbruksindustri. Fra Kina og Bengal til Sør-Amerika og Afrika blir bønder og stammesamfunn drevet vekk fra det beste landet og tvunget til å migrere til slummen i byene. Livet på plantasjene som produserer sukker, kaffe, te, bomull, hemp, gummi, tobakk og bananer reproducerer mange av kjennetegnene ved slaveri og tvungen arbeid.

? Ekspropriér oligarkene og den multinasjonale jordbruksindustriens landområder og plasser dem under kontroll av arbeiderne, de fattige bøndene og landbruksarbeiderne.

? Land til de som arbeider på det.

? Avskaff forpakning og kansellér all gjelden til de fattige bøndene.

? Gratis midler til å kjøpe maskineri og gjødsel. For insentiver for å oppfordre fattige bønder til frivillig å slutte seg til produksjons- og samvirkelag for markedsføring.

? Gratis tilgang til frø, avskaff alle patenter i landbruket.

? Mot fattigdom i distriktene: likestill inntekt, tilgang på helse, utdanning og kultur med byene. Dette alene kan senke farten på, og reversere, den patologiske urbaniseringen av kapitalismen og åpne veien mot målet fremmet i det Kommunistiske manifestet: ?den gradvise avskaffelsen av forskjellen mellom by og land til fordel for en mer lik distribusjon av innbyggerne over hele landet.?

For kvinners frigjøring

De kapitalistiske demokratiene lovte kvinner likhet. Dette løftet er fortsatt ikke innfridd. Kvinners lønninger er gjennomsnittelig bare 70 prosent av menns lønninger og ofte mye mindre. Kvinner bærer fortsatt den doble byrden av barnepass, omsorg av de gamle og drift av den individuelle husholdning, i tillegg til jobbene deres. Voldtekt, seksuell trakassering og vold i hjemmet er ikke uvanlig. Prevensjonsrettigheter er begrenset og hele tiden under angrep.

I den sørlige delen av den underutviklede verden gjør patriarkalske mellommenneskelige relasjoner på landet og gamle religiøse fordommer disse ulikhetene større. Kvinner blir nektet rett til kontroll over sine egne kropp, til å bestemme om de ønsker å ha barn og, hvis de ønsker det, når og hvor mange. Vold i hjemmet, familievoldtekt, til og med mord (såkalte æresdrap), går ofte straffet. I alle land har denne undertrykkelsen røtter i classesamfunnets familiestruktur. Samtidig har millioner av kvinner de siste tiårene blitt dratt inn i masseproduksjon, spesielt i fabrikker i byene i Sør- og Øst-Asia og Latin-Amerika. Under krisen i tekstil-, elektronikk- og serviceindustrien, der kvinner utgjør noen og 80 prosent av arbeidsstyrken, var disse ofte de første som ble sparket uten at arbeidskjøpere utbetalte lønninger, eller etter de hadde brutt lovpålagte forpliktelser om i forveien å gi beskjed om oppsigelse. Regjeringer og rettsvesenet ser ofte en annen vei. Mest skrekkelig utbyttet er det store antallet utvandrende kvinnelige arbeidere hvis familier hjemme vil sulte uten deres pengeforsendelser.

I dag viser mannsdominerte regjeringer verden over en lystfull interesse til å kontrollere kvinners rett til å bestemme over sine egne valg av klær. I Europa krever rasister restriksjoner på å gå med sjal og forbud mot at kvinner bærer islamistisk ansiktsdekke. I islamistiske land, som Saudi-Arabia og Iran, håndhever religiøst politisk islamistiske kleskoder.

? Nei til alle former for juridisk diskriminering av kvinner. Like rettigheter for kvinner til å stemme, til arbeid, til utdanning, til deltagelse i all offentlig og sosial aktivitet, i forhold til menn.

? Hjelp kvinner å unnsnippe den uformelle forretningssektoren og familiebusinessen. Offentlige arbeidsprogrammer for å skaffe heltidsjobbmuligheter for kvinner - med anstendig lønn.

? Lik lønn for likt arbeid.

? Alle kvinner skal ha tilgang på gratis prevensjon og abort ved forespørsel - uansett alder.

? Bekjemp seksuell vold i alle former. Utvidelse av offentlig eide tilfluktssteder for kvinner. Selvforsvar mot mannsjåvinistisk vold, støttet av arbeider- og kvinnebevegelsen.

? Nei til lover som tvinger kvinner til enten å bære, eller ikke bære, religiøse klesplagg. Kvinner skal ha juridisk rett til å kle seg som de ønsker.

? Avskaff kvinners dobbeltbyrde gjennom sosialiseringen av husarbeid. For gratis 24-timers barnepass og en massiv utvidelse av billige, offentlige kvalitetsrestauranter og vaskerier.

? Vi kan aldri oppnå et samfunn der alle mennesker har like rettigheter hvis vi ikke viser at vi er bestemte på å overvinne seksuell ulikhet i vår egen motstandsbevegelse. Vi må støtte kvinners rett i arbeiderbevegelsen til å møte uavhengig for å identifisere og utfordre diskriminering, kvinners rett til proporsjonal representasjon i ledelsesstrukturer, og retten til å etablere formelle kvinneseksjoner i partier og fagforeninger.

? For en internasjonal arbeiderklassekvinnebevegelse for å mobilisere kvinner i kampen for deres rettigheter, for å styrke arbeidernes kamper over alt, for å knytte kampen mot kapital opp mot kampen for kvinnefrigjøringen og en ny samfunnsorden basert på virkelig frihet og likhet. Oppgaven til kommunistiske kvinner er å bygge en slik bevegelse og kjempe for å føre den på veien mot sosial revolusjon.

Nei til seksuell undertrykkelse ? for lespisk og homofil frigjøring

Lespiske, homofile og transpersoner har juridisk likestilling bare i en minoritet av land. I mange er de utsatt for statlig straff, fysisk trakassering og til og med død. I Afrika har en bølge av vold og undertrykkelse blitt lansert mot lespiskes og homofiles krav for rettigheter. Som med undertrykkelsen av kvinner er det ofte religion som godkjenner denne hatefulle undertrykkelsen. Kampen for likhet har heller ikke blitt vunnet i de demokratiske kapitalistiske landene. Arbeiderbevegelsen og den sosialistiske ungdommen må alle steder forsvare lespiske, homofile og transpersoner.

? Fulle rettigheter for lespiske, homofile og transpersoner inkludert fulle juridiske rettigheter til sivilt samboerskap og ekteskap.

? Stopp all trakassering fra stater, kirkene, templene og moskeene: seksuell legning og all frivillig seksuell aktivitet må være et personlig valg.

? Gjør all diskriminering mot lespiske og homofile ulovelig. Ingen diskriminering i tilgang til boliger, livsforsikring, medisinsk behandling eller tilgang til arbeid eller tjenester.

? For retten til å oppdra barn for lespiske og homofile par.

? Nei til forbud mot å utdanne folk i deres seksuelle valg. Nei til forbud mot offentlig uttrykk av homoseksuell hengivenhet og kjærlighet.

De unges frigjøring

Krisen traff ungdommen spesielt hardt både fordi de er den mest usikre seksjonen av arbeidsstyrken og fordi de er enklest å avskjedige. Det er færre jobber for folk som kommer rett fra skolebenken, kutt i statlige utdanningsbudsjett reduserer massivt alternativet av fulltidsstudium i høyere utdanning. Den økende fattigdommen i familier øker den brutale behandlingen av barn i slummen i den tredje verden.

Samtidig, langt fra å vinne de unge til seg, begrenser og undertrykker fagforeningsbyråkratiet og arbeiderpartienes reformistiske apparat i mange land de unges ånd og rettigheter. Dette er ikke rart: de unge er en kraftfull revolusjonær styrke i alle land, fylt med en kampånd og fri fra mange av fordommene og

de konservative vanene innprentet av borgerskapet og de reformistiske partiene og fagforeningene. De unge er vesentlige elementer i den revolusjonære avantgarden. En Femte Internasjonale må tillate dem å lære egen erfaring og lede deres egne kamper ved å oppmuntre opprettelsen av en revolusjonær ungdomsinternasjonale. Vi kjemper for:

? Arbeidsplasser for alle unge folk med likestilt lønn og vilkår som eldre arbeidere.

? Vrak billig arbeidsopplæring som trainee-ordninger osv. Erstatt disse med lærlingsordninger med full lønn og med påfølgende garantert jobb.

? Avskaff all barnearbeid.

? Gratis utdanning for alle fra spedbarnsalder til 16 år, og deretter høyere utdanning og opplæring for alle som ønsker det, med et garantert stipend man kan leve av.

? For retten til å stemme ved fylte 16 år eller ved arbeidsalder hvis denne er tidligere.

? For ungdomsklubber og anstendige boliger, betalt for av staten, men under demokratisk kontroll av de unge som bruker dem.

? Stopp kutt i utdanning. For massiv investering i det offentlige utdanningssystemet. Ansett flere lærere og gi dem høyere lønn. Bygg flere statlige skoler. Nasjonaliser privatskolene.

? Mot alle avgifter og alle restriksjoner på gratis tilgang til skole og universitet.

? Nei til all religiøs eller privat kontroll av skoling og for sekulær, statsfinansiert utdanning.

? Etter hvert som de utvikler seksualliv møter unge mennesker inntoleranse, undertrykking og rettslig forfølgelse. Det skal ikke være noen lover mot frivillig sex og ingen diskriminering av ?mindreårige? elskere. Seksualundervisning må være tilgjengelig i statlige skoler, uten innflytelse fra foreldre eller religion.

? For strenge lover mot voldtekt og seksuell trakassering; i familien, hjemme, på skolen og i barnehjemmene, på jobben. Forsvar barn mot mishandling hvor enn dette kommer fra: prester, lærere, foreldre osv.

? Driv business ut av utdanningssystemet. Ingen kontroll av statsbyråkratiet over utdanningssystemet. Studenter, lærere og foreldre skal selv sette opp læreplanene å drive skolene demokratisk.

Forsvar demokratiske rettigheter

Her hjemme så vel som i utlandet presenterer vestlige imperialister seg som forsvarere av, og forkjempere for, demokrati. De lyver. Etter 11. september har nordamerikanske og europeiske regjeringer tvunget gjennom et overvåkningssamfunn og begrenset eller avskaffet rettigheter akkumulert over tiår med massekamp.

Selv de demokratiske rettighetene som tillater arbeiderklassen, bøndene, de fattige i byene og i distriktene å organisere seg og mobilisere for å kjempe tilbake blir undergravet av rettsvesenet, politiet og sjefenes dødsskvadroner. Giften av rasisme og jødehat mot minoritets- og innvandremiljøer blir brukt for å splitte og undergrave motstanden. Over hele verden er det massenes egne organisasjoner som må ta opp kampen for å forsvare og utvide demokratiske rettigheter. Våre demokratiske kamporganisasjoner er grunnlaget for enhver ?folkemakt?. Gjennom vanlig valg, retten til å kalle tilbake delegater og representanter, motstand mot byråkrati og dets privilegier, kan arbeiderklassebevegelsen være springbrettet til et nytt samfunn.

? Forsvar streikeretten, ytringsfrihet, frihet til å samles, til å organisere seg politisk og i fagforening og frihet til å publisere og kringkaste.

? Krev avskaffelsen av alle udemokratiske elementer i de kapitalistiske grunnlovene: monarkier, ?second chambers?, utøvende presidenter, en dommerstand som ikke er valgt, og utvidet makt i krisetider.

? For ubegrenset rett til å dømmes av en jury og for dommere valgt av folket.

? Bekjemp den økende overvåkingen i samfunnet vårt og den økende makten til politiet og sikkerhetstjenestene. Ned med det undertrykkende apparatet, erstatt det med militser av, og kontrollert av, arbeiderne og folkemassene.

? Der hvor fundamentale spørsmålsteget ved den politiske orden er reist oppfordrer vi til en grunnlovsforsamling. Arbeiderne må kjempe for å sikre at representanter til forsamlingen er valgt på den mest demokratiske måte, blir holdt under kontroll av sine velgere, og kan kalles tilbake av dem. Forsamlingen må bli tvunget til å ta for seg alle fundamentale spørsmål om demokratiske rettigheter og sosial rettferdighet: jordbruksrevolusjon, nasjonalisering av storindustri og bankene under arbeiderkontroll, selvbestemmelse for nasjonale minoriteter, og avskaffelse av de rikes politiske og økonomiske privilegier.

Fra streikevakt til arbeidermilits

Enhver person som streiker bestemt er klar over nødvendigheten av streikevakter for å stanse streikebrytere. Ikke rart at kapitalister over alt presser på for drakoniske antifagforeningslover for å prøve å gjøre vår streikevakt så ineffektiv som mulig. Samtidig har sjefene lov til å hyre sikkerhetsvakter og private bander for å true arbeidere. Fra angrep på arbeideropptog utført av mekanisert politi som i Hellas, arrestasjoner og fengsling av fagforeningsfolk som i Iran, til mord på gaten av dødsskvadroner som i Colombia fortsetter trakassering av militante arbeidere. Når politiet og arbeidskjøpernes bander tar i bruk åpen undertrykkelse kan selv den mest militante massestreikevakten vise seg utilstrekkelig slik den gjorde i den historiske britiske gruvearbeiderstreiken i 1984-85. Hver seriøs kamp viser til nødvendigheten av disiplinert beskyttelse ved å ta i bruk våpen tilsvarende de som blir brukt mot oss.

Vi må begynne med det organiserte forsvaret av demonstrasjoner, streikevakter og av nabolag som er utsatt for rasistisk og fascistisk trakassering. Ved alltid å hevde den demokratiske retten til selvforsvar bør militante lansere en åpen kampanje for arbeider- og folkevakter, basert på massebevegelsen.

I land der det ved lov er tillatt å bære våpen, bør arbeidernes forsvarsstyrker utnytte dette fullt ut. Der hvor kapitalistene og deres stat har monopol på tvang er alle midler rettferdiggjort for å bryte dette monopolet. Revolusjonære må kjempe innenfor arbeiderklassens og bøndernes masseorganisasjoner for dannelsen av forsvaravdelinger, disiplinerte og trent i kamp, utstyrt med hensiktsmessige våpen for suksess. I avgjørende øyeblikk i klassekampen, slik som under massestreikebølger eller en generalstreik, er opprettelsen av en massearbeidermilits avgjørende hvis bevegelsen ikke skal bli druknet i blod slik som i Chile i 1973 eller på Tiananmen-plassen i 1989. Ved reise seg til utfordringen kan midlene for folkelig forsvar bli revolusjonens instrument.

For frigjøringen av de undertrykte nasjonene og folkeslagene

Startpunktet for internasjonister er at arbeidere og bønder fra alle nasjonaliteter må forene seg da de ikke i noe land kan løse problemene sine i isolasjon. Det største hinderet for å oppnå internasjonalisme er nasjonal undertrykkelse; det faktum at verdenssystemet er basert på noen lands systematiske undertrykkelse av andre land. Varig enighet mellom land kan ikke oppnås der hvor ett land undertrykker andre. I dag er hele land og folk; palestinerne, kurdere, tsjetsjenere, de lankesiske tamilene, kasjmirere, tibetanerne og mange

andre nektet retten til selvbestemmelse. I likhet med mange innfødte folkeslag er de utsatt for etnisk utrensning og kulturelt, noen ganger fysisk, folkemord. Arbeiderklassene, spesielt de der deres herskerklasser er ansvarlig for slik undertrykkelse, må gi støtte og praktisk bistand til de undertrykte nasjonenes kamp for frigjøring.

? For retten til undertrykte lands selvbestemmelse, inkludert retten til å danne en separat stat hvis de ønsker det.

? For at innfødte folkeslag skal ha rett til landet der de bor, fri for bosetninger rettet mot å gjøre dem til en minoritet.

? Rettigheter og statsborgerskap for nasjonale minoriteter på lik linje med majoriteter.

? Mot offisielle statsspråk. Like rettigheter for nasjonale minoriteter til å bruke deres språk i skoler, rettssaker, media og i deres kontakt med offentlig administrasjon. For at innvandremiljøer skal ha rett til å bruke morsmålet sitt på skolen.

Bekjemp rasisme

Rasisme er en av de mest dyptgående og mest skadelige formene for undertrykking som kapitalismen skaper. Dens røtter ligger dypt i historien til den kapitalistiske utviklingen. Verdensmarkedet og handel vokste under dominerende av mektige kapitalistiske stater som plyndret svakere krefter. Slaveri i Amerika, et resultat av imperiene i Storbritannia, Holland og Frankrike, erobringsskriger av Tyskland og Japan, disse krevde alle at undertrykkerne nektet for selve menneskeligheten til de som ble tatt som slaver. Afrikanerne, indere, kineserne og sørøst-asiatene ble alle presentert av de nye imperialistiske maktene som undermennesker som ikke var verdige de rettighetene de motvillig tillot sin egen befolkning der hjemme.

Ved systematisk å inntrepe rasismens ideologi rettferdiggjorde imperiemaktene sine kriminelle handlinger i andre land, bandt sitt eget folk til støtte for nasjonale militæreventyr - uansett hvor kriminelle, herdet sine arbeidere slik at de ble vant til den opprørske ånden til deres koloniale brødre og søstre, og fremmet dype splittelser mellom utvandrerseksjonene fra arbeiderklassen og de innfødte. I dag, etter den store borgerrettighetsbevegelsen i USA, og de seirende nasjonale bevegelsene som utviste kolonialistene fra India, Algeria og Vietnam og nedkjempet apartheid i Sør Afrika, sverger borgerskapet i de imperialistiske maktene ved antirasisme. Likevel diskriminerer de samme regjeringene systematisk mot svarte, afrikanere, asiater og innvandremiljøer, etablerer rasistiske grensekontroller og utsetter raseminoriteter for de verste boligene, den laveste lønnen og vedvarende trakassering av politiet. I Europa, øst og vest, er romani- og muslimske miljøer mål for politirazziaer og tvungne deportasjoner, hisset opp av ustanselig nedrig rasistisk propaganda fra millionærenes medier.

? Ned med alle former for diskriminering mot innvandrere. Lik lønn og like demokratiske rettigheter uavhengig av rase, nasjonalitet, religion eller statsborgerskap.

? Avskaff alle spesifikke lover og restriksjoner som omfatter folk med utenlandsk statsborgerskap. Åpne grensene. Bekjemp rasistiske grensekontroller som forhindrer den frie bevegelsen til arbeidere og de undertrykte på tvers av grensene.

? For retten til muslimske kvinner å kle seg i religiøse drakter (slør, niqab, burka) hvis de ønsker det, i alle offentlige sfærer ? og for kvinners rett i muslimske land og miljøer til ikke å kle seg i religiøse drakter, fri fra juridisk tvang, tvang fra prester eller familie.

? Fulle asylrettigheter for alle som rømmer fra krig, undertrykking og fattigdom i deres hjemland.

? Bekjemp rasisme og alle former for rasediskriminering. Lanser en kamp mot rasisme i alle sektorer av arbeiderbevegelsen. Nei til streiker rettet mot ansettelse av innvandrere arbeidskraft eller arbeidskraft fra utlandet.

? Arbeiderbevegelsen, spesielt fagforeningsfolk i pressen og kringkastingsmedia, må starte en kampanje, understøttet av direkte aksjoner, for å argumentere mot og stoppe rasistisk hatpropaganda.

For en arbeiderenhetsfront mot fascisme

Kapitalistiske kriser ruinerer middelklassene og driver dem til en vannvittig søken etter syndebukker. De langtidsarbeidsløse synker enda dypere ned i fortvilelsen. Dette gjør disse sårbare for rasistiske høyrenasjonalister, religiøse demagoger og utilslørte fascister.

I de imperialistiske landene tar slikt ofte form av klassisk fascisme som gjør folkeminderiteter, nasjonale og religiøse minoriteter, innvandrere og romanifolk til syndebukker. Spesielt er anti-islamisme/islamofobi, hat mot muslimer, i Europa en hurtigvoksende trussel, med opptog mot moskeer og agitasjon mot hijab og burka som sprer seg kamuflert under den offisielle ideologien av ?anti-terrorisme? og den ikke-eksisterende trusselen av ?islamiseringsen av Europa?. Heller ikke er antisemittisme er død. Den hurtigvoksende ungarske nazi-bevegelsen Jobbik kombinerer begge disse til en giftig blanding reaksjonær demagogi.

I den semi-koloniale verden vokser fascistiske styrker gjerne ut av lokale sekter og religiøst bigotteri. De leder massenes følelser mot minoriteter som muslimer i India, tamiler i Sri-Lanka og Ahmadiyya i Pakistan.

Fascisme er en kraft for borgerkrig mot arbeiderklassen. Ved å egge opp antikt hat og promotere irrasjonell frykt mobiliserer den småborgerskapet og de filleproletariske massene for først å splitte og deretter ødelegge arbeiderklassens organisasjoner så vel som demokratiske organisasjoner. Den samler deretter statens kontrollapparat i sine hender for å tvinge gjennom et regime av superutbytting av arbeiderne under direkte overvåkning av politiet og deres assisterende bander.

Veksten av denne til en massekraft er et vitnesbyrd over krisens intensitet som gjør millioner rasende og driver dem til fortvilelsens rand, og over svikene og sammenbruddene til arbeiderklassens lederskap. Fascismen kan bare bli overvunnet ved å slippe løs arbeiderklassens revolusjonære bevegelse med deres allierte, oppfordre til en arbeiderenhetsfront av alle arbeiderorganisasjonene mot fascisme og en antifascistisk arbeiderklassemilits for å drive tilbake angrepene på arbeiderbevegelsen og minoritetene. Som Lev Trotskij sa: ?Hvis sosialisme er det revolusjonære håpets uttrykk så er fascisme uttrykket til konterrevolusjonær fortvilelse.? For å drive tilbake fascismen må massenes fortvilelse konverteres til en revolusjonær klasseoffensiv mot krisebesatt kapitalisme, systemet som igjen og igjen føder fascisme.

? For en arbeiderenhetsfront mot fascistene.

? Ingen tillitt til den kapitalistiske staten og dets undertrykkende apparat.

? For organisert selvforsvar for arbeidere, nasjonale minoriteter og de unge. En antifascistisk milits kan bryte opp fascistiske samlinger, demonstrasjoner og møter og nekte de rasistiske og fascistiske demagogene en plattform.

Siden en sterk fascisme er avhengig av å mobilisere massene, som er blitt rasende på grunn av resultatet av kapitalistisk krise, vil kampen mot fascismen bare bli fullført når dens røtter, kapitalismen, er revet opp.

Mot militarisme og imperialistisk krig

Hver kapitalistiske økonomiske krise fører med seg trusselen av krig. Konkurransen mellom statene intensiveres. Sjefene prøver å avlede folket vekk fra klassekampen og til kampen mot en fremmed fiende. Fra Afghanistan og Irak, til Honduras og Sierra Leone bruker de store imperialistiske maktene som USA og Storbritannia direkte okkupasjon, eller gir støtte til kupp og promoterer borgerkrig, for å innsette sine marionettregime. De oppfordrer sine klientherskere til å innta rollen som regionale politimenn med oppgave å undergrave rivaliserende regjeringer og undertrykke folket.

I dag har den store økonomiske nedgangen åpnet en periode av revolusjonær krise i systemet som en helhet. Denne tar til nye høyder kampen mellom de imperialistiske maktene for igjen å dele opp verdens ressurser. I begynnelsen er konturene av disse nye rivaliseringene, spenningene og de fastlåste stillingene mellom USA og Kina, Russland og EU knapt synlige. Likevel fører de med seg trusselen av flere dødelige regionale kriger og stedfortrederkriger, og endelig trusselen av en ny verdenskrig, et desperat tilintetgjørende sammenstøt mellom de fallende verdensmaktene og nye, kommende, imperier.

Hvis arbeiderklassen lar internasjonal diplomati, avgjørelsene av krig og fred, forbli i våre herskeres hender vil vår skjebne bli å være kanonføde. Derfor trenger arbeiderklassen at en ny internasjonal lærer seg, som de Første Internasjonale forklarte i sin grunnleggende erklæring, ? mysteriene i internasjonal politikk; å se de diplomatiske gjerningene til sine respektive regjeringer; å hindre dem, hvis nødvendig, med alle midler i sin makt.?

Den store antikrigsmobiliseringen i 2003, som brakte 20 millioner ut i gatene i alle de store byene i verden, beviste en gang for alle at dette er mulig. Bevegelsen som ble startet av det Europeiske sosiale forum og Verdens sosiale forum klarte ikke å stoppe krigen fordi ESF og VSF ikke var villige og i stand til videre å organisere masseaksjoner inkludert streiker, veiblokkader og mytterier.

Den digre skalaen på de verdensomspennende folkeopptogene viste potensialet for global handling av arbeiderklassen for å stoppe kriger, eller forvandle dem til revolusjoner. At bevegelsen ikke klarte å stoppe krigen i Irak viste til nødvendigheten av en mer disiplinert organisasjon med mer bestemte mål, en Femte Internasjonale.

Under kapitalismen har arbeiderne ikke noe fedreland. I de imperialistiske landene kan arbeiderklassebevegelsen aldri støtte ?nasjonalt forsvar? og må alltid forsøke å beseire deres egne herskere enten det er i koloniale okkupasjonskriger i Irak og Afghanistan eller i et sammenstøt med rivaliserende imperialistiske stater. Det er revolusjonæres plikt å bruke krigen for å forårsake systemets undergang, for å forvandle den imperialistiske krigen til en borgerkrig.

I de semi-koloniale landene er det nødvendig å forsvare nasjonen mot ethvert angrep fra en imperialistisk makt eller en av deres lokale fullmektige eller politimenn. Samtidig gir revolusjonære ingen støtte til borgerskapets utkjemning av krigen. Ved å kjempe for en enhetsfront av alle nasjonale krefter mot imperialismen, ved å avsløre svakhetene, vaklingene og feighetene til de besittende klassene i den antiimperialistiske kampen, søker revolusjonære å samle uavhengige arbeiderklassestyrker for å stå i spissen i kampen for å fri nasjonen fra imperialismen og åpne veien mot sosialisme.

I brodermordiske sammenstøt mellom semi-kolonier over territorier eller ressurser er nederlaget til ?ditt eget? land et mindre onde enn å utsette klassekampen hjemme. Krigen må forvandles til et opprør for arbeiderklasse og fred.

De store imperialistiske maktene USA, Storbritannia, Kina og statene i EU, bruker hundrevis av milliarder på sine krigsmaskiner. De hevder i dag å handle i humanitære interesser, men dette er kamouflasje for deres virkelige mål, å sikre sitt militære dominans av verden. I fattigere land blir også digre deler av nasjonalbudsjett

brukt på hæren, i land som Pakistan og Tyrkia forsøker militæret selv å spille en direkte politisk rolle.

? Nei til imperialistiske kriger og aggresjon. Bekjemp den imperialistiske okkupasjonen av Afghanistan, Irak, Palestina, Tsjetsjenia. Støtt motstanden. Ikke rør Iran og Nord-Korea.

? For nedleggelsen av alle amerikanske militærbaser rundt om i verden. Nei til militærintervensjoner fra EU og andre imperialistiske krefter.

? Oppløs alle imperialistisk-dominerte militærallianser slik som NATO.

? Ikke et øre eller én person til noen kapitalistisk hær, enten det er en profesjonell hær eller en med allmenn verneplikt. Arbeiderrepresentanter i storting og parlament må være mot alle militærutgifter av kapitalistiske regjeringer.

? Militærtrening for alle under kontroll av arbeiderbevegelsen.

? For fulle borgerrettigheter for soldater. For å etablere komiteer og fagforeninger av soldater. For at soldatene velger sine egne offiserer.

? I en reaksjonær krig er arbeiderklassens fiende hjemme. For imperialistiske regjeringers nederlag i krigstider. For seieren til koloniale og semi-koloniale land og arbeiderklassestater mot de imperialistiske hærene.

Avskaff IMF og Verdensbanken

Systemet av internasjonale finansinstitusjoner (Det internasjonale pengefondet - IMF, Verdens handelsorganisasjon - WTO, og Verdensbanken) ble i årene etter 2000 blottlagt og diskreditert av en serie modige massemobiliseringer verden over. Finansinstitusjonenes hykleriske påstander om at de kansellerer gjeld i den tredje verden og setter nye utviklingsmål har vist seg totalt uten substans ettersom rike land ikke har gjort løftene om til virkelighet. Tvert om har de kuttet i bistandsbudsjettene. Deres påstander om at de hadde skapt et ?nytt paradigme? for en verden fri for kriser eksploderte da krakket inntraff i 2008. De ikke-statlige organisasjonene som trodde at de internasjonale finansinstitusjonene på en eller annen måte ville dø ut, eller reformere seg, har blitt voldsomt skuffet. Etter hvert som kravene for virkemidler mot krisen ga vei for nedskjæringer, startet igjen IMF og deres våpendragere angrepene. Nå, mer enn noensinne, er det nødvendig å opprettholde motstanden og kreve:

? Ubetinget og fullstendig kansellering av gjelden til alle landene i Latin Amerika, Afrika, Sør og Øst-Asia og Øst-Europa.

? De imperialistiske statene må kompensere den semi-koloniale verden for plyndringen av dens naturlige og menneskelige ressurser.

? Nei til proteksjonisme av de utviklede landene rettet mot produktene til de fattige landene i sør. Avskaff NAFTA, ?Common Agricultural Policy? og andre imperialistiske staters proteksjonistiske våpen. Imidlertid støtter vi retten til land i den tredje verden til å forsvare markedene sine mot billig import fra imperialistiske land.

? Avskaff IMF, Verdensbanken og WTO.

? Nasjonaliser de store bankene og de multinasjonale selskapene under arbeiderkontroll.

Arbeiderklassens lederskapskrise

De arbeidene massenes eksisterende ledere demonstrerte sin svakhet under krisen i 2008-2010. På tross av spontane folkelige ?nei? til å gi bankfolkene redningspakker på vår bekostning aksepterte lederne i fagforeningene og til og med i sosialistpartiene ydmykt dette. De sa de ikke hadde noe alternativ. Det var et alternativ; et alternativ de hadde gått vekk fra for flere tiår siden: sosialiseringen av bankene, uten kompensasjon til milliardærene og med garantering av arbeidernes sparepenger, pensjoner og jobber.

Våre offisielle ledere forblir bitre motstandere av ethvert forsøk på å ta statsmakt ut av våre klassefienders hender og erstatte deres makt med en makt som har røtter i de arbeidende millionenes masseorganisasjoner. De har ikke noe program for å demontere og erstatte dette døende systemet som utbytter og nedverdiger produktivkraftene av menneskelig arbeid og naturens ressurser.

På denne måten skaper kapitalismens krise en stadig dypere lederskapskrise for arbeiderklassen. For å løse denne krisen, for å konvertere motstanden til en kamp for det 21. århundrets verdensrevolusjon, må vi å grunnlegge en Femte Internasjonale med seksjoner i alle land. Den må forvandle nasjonale arbeiderbevegelser, iverksette aksjoner og solidaritet på tvers av grenser, og bli et verdensparti for sosialistisk revolusjon.

Ned med reformisme

I de rike imperialistiske landene i Europa og visse privilegerte land i sør har sosialdemokratiske partier og arbeiderpartier tjent kapitalistene som regjeringspartier i nesten ett århundre. I Brasil er Arbeiderpartiet (PT) et eksempel på dette. Det er også de to store kommunistpartiene i India (CPI og CPI-M). Et privilegert sjikt av byråkrater og parlamentarikere, som betrakter kapitalismen som et evigvarende system og tjener sjefene enten i regjering eller i opposisjon, frustrerer arbeiderne i deres forsøk på å bruke disse partiene som våpen i kampen. Selv om de én gang byttet begrensede reformer mot sine tjenester, har dette sjiktet de 20 siste årene gått lenger og adoptert neoliberal markedspolitikk diktert av den kapitalistiske klassen. Deres ?reformer? i dag er kutt i velferd, privatisering og angrep på lønn.

Med restaureringen av kapitalisme i republikkene i Øst-Europa i det tidligere Sovjetunionen og i Kina har også verdens stalinistiske kommunistpartier beveget seg langt mot høyre. I Vest- og Sentral-Europa har de fylt en del av det politiske tomrommet som ble etterlatt av neoliberalt sosialdemokrati. De har kritisert neoliberalisme med ord. I praksis derimot, så snart de fikk så mye som en plass i regjeringen, støttet partier som Rifondazione Comunista i Italia, Parti Communiste Francaise og tyske Die Linke sosiale nedkjøringer og privatisering. Å regjere for kapitalismen har drevet CPI og CPI-M-regjeringen i Vest-Bengal til og tre inn i rollen som politimann for innlands og utenlandsk kapital mot landsbyenes innbyggere og stammefolk hvis land de ønsker å ekspropriere. Undertrykkelsen av landsbyboerne i Nandigram i Vest-Bengal ble beryktet verden over.

I tilsynelatende kontrast til dette har noen maoistiske partier, spesielt de i Nepal og India, spilt en mer radikal rolle. I Nepal har Unified Communist Party of Nepal (Maoist) vært ledende i massebevegelsen som styrtet monarkiet. Men, etter å ha vunnet valgene for en grunnlovsforsamling, gikk partiet inn i regjering, og partiets leder ble for en kort tid statsminister.

Dette har atter en gang eksponert den fundamentalt gale stalinistisk-maoistiske strategien av ?revolusjon i faser?. Denne er basert på oppfatningen at arbeiderklassen ikke må kjempe for sosialisme i økonomisk underutviklede land før disse har vært gjennom en ?demokratisk fase? med kapitalistisk utvikling. Av denne grunn er stalinistene i mot at arbeiderklassen tar makt og implementerer et sosialistisk program for utvikling. I stedet insisterer de på at arbeiderklassen må danne en allianse med det nasjonale borgerskapet og ikke kreve mer enn en demokratisk regjering.

Communist Party of India (Maoist) har vokst som en geriljakraft basert på de landløse og fattige bøndene og Adivasi-folket (stammefolk), som kjemper for å forhindre at deres land blir tatt over av multinasjonale selskaper eller indiske milliardærer. Disse fulgte den maoistiske strategien av ?å omringe byene?. I et land med en diger og voksende arbeiderklasse er begrensningene av faseteorien og geriljastrategien åpenbar. De kan ikke være strategier for sosialistisk revolusjon i India.

Som den eneste staten i Amerika hvor kapitalismen har blitt styrtet har Cuba enorm innflytelse. Landets helse- og utdanningssystem viser til, i kontrast til sine karribiske og latinamerikanske naboer, noe av det en planøkonomi og utvisningen av imperialistiske og innfødte utbyttere kan utrette.

Likevel har Kubas kommunistparti siden 1960 ikke gjort noe for å spre revolusjonen annet enn å støtte regimer som trosser USA. →Faktisk har partiet i avgjørende situasjoner, slik som de i Chile og Nicaragua, anmodet om streng tilslutning til den stalinistiske faseteorien, og dermed bidratt til kontrarevolusjonens seier. I Kuba selv tilbyr ettpartistaten lite rom for demokratisk debatt eller uavhengige arbeider- og bondeorganisasjoner. I stedet er økonomien helt kontrollert av partiet og det privilegerte statsbyråkratiet som det representerer.

Hugo Chavez? og Evo Morales? ?bolivarske sosialistregjeringer? har nylig gjennomført genuine reformer for arbeiderklassen og de urbane fattige. Helt siden massene i Venezuela nedkjempet det USA-støttete kuppet i 2002 har inntektene fra den nasjonaliserte oljeindustrien delvis blitt brukt for å finansiere viktige sosiale programmer for de fattige. Dette skiller dem fra de fleste regimer på kontinentet. Samtidig som kapitalistisk globalisering presenterte seg selv som ?den eneste veien? erklærte regimet seg for sosialistisk og hevdet at det overførte velstand og makt til det arbeidende folk. Som et resultat av dette ble de hatet av de amerikanske imperialistene samt deres egne oligarkier.

Likevel, til tross for disse venstrepopulistiske virkemidlene, er det klart at Chavez, Morales og andre bolivarske ledere står i spissen ikke for sosialistiske, men borgelige regimer. De har ikke ekspropriert de avgjørende sektorene av stor-borgerskapet eller de utenlandske selskapene. Konfrontert med arbeiderstreiker og okkupasjoner har de ofte undertrykt slike kamper ved hjelp av politiet og rettsvesenet, og arrestert lederne for disse. Som Chavez selv sa i 2009: ?we don?t deny the market, but the free market?. Dette kompromisset mellom sosialisme og kapitalisme er ikke bærekraftig. Disse er uforenelige motparter, og én må triumfere over den andre. Sosiale reformer og nasjonaliseringer blir bare ?sosialistiske? når en arbeiderstat koordinerer og forsvaret dem. Bare ved arbeiderkontroll av arbeidsplassene og arbeiderkontroll av staten kan det bli mulig å eliminere markedets ødsling og kaos og erstatte det med demokratisk planlegging.

Fri fagforeningene våre fra byråkratisk kontroll

Over hele verden er fagforeningene våre under angrep av kapitalistene. I kampen for å vekke fagforeningene til å motstå sjefenes offensiv, er det største hinderet den paralyserende innflytelsen til kasten med byråkrater som underlegger organisasjonene våre sjefene, deres regjeringer og deres lover.

Sjefenes offensiv er ubarmhjertig og steinhard. I de svakere og mindre utviklede landene (semi-koloniene) har diktatoriske regimer forvandlet fagforeningene til statens instrumenter, bannlyst streiker og gjort det ulovelig med frie valg av fagforeningsledere. Uavhengige fagforeninger og organisasjoner på arbeidsplassen må kjempe under ulovelige forhold, arrestasjoner, tortur og attentat.

I de avanserte kapitalistiske demokratiene har tiår med klassekamp sikret fagforeningene juridiske rettigheter. I stedet for å være erklært ulovelige ble de innlemmet av statene ved at disse innrømmet privilegier organisasjonenes ledere, og involverte dem i produksjonsplaner basert på classesamarbeid. Likevel

fortsatte kapitalistene å fjerne rettigheter og utsette fagforeninger for stadig større juridiske restriksjoner. Dermed hindret de effektiv fagforeningsaktivitet og masserekruttering. Vestlige domstoler demonstrerer gang på gang borgelig lovgivnings klassekarakter når de griper inn for å endre resultatet av streikeavstemminger, når de konfiskerer fagforeningsmidler og når de støtter bedrifter som fagforeninger kjemper mot.

Under dagens økonomiske krise tolerer kapital uavhengige fagforeninger mindre og mindre. Vi må forsvare fagforeningene våre, kjempe for deres uavhengighet fra kapitalistene og staten, og ta opp kampen for å rekruttere millioner av nye medlemmer fra tidligere uorganiserte sektorer, fra de usikre og superutbyttede seksjonene av arbeidsstyrken, mange av dem unge mennesker, og lovlige og ?ulovlige? innvandrere. Denne kampen vil bli møtt med uforsonlig motstand innenfra, fra det høytlønnede og udemokratiske fagforeningsbyråkratiet, som betrakter sin oppgave som evigvarende: å forhandle frem avtaler i en evigvarende kapitalistisk økonomi. I krisetider bytter byråkratiet bort arbeidsbetingelser for arbeidsplasser, og omvendt.

Byråkratiet går ofte fullstendig inn i rollen som statens og arbeidsskjøpernes politimenn ved å diskriminere militante og hjelpe til å få dem fjernet fra arbeidsplassene. Revolusjonære organiserer seg i fagforeninger for å innflytelse til å vinne lederskapet av disse. Samtidig er vi alltid ærlige mot medlemsmassen og agiterer så åpen som statlig undertrykkelse og fagforeningsbyråkrati tillater. I de byråkratiske fagforeningene ønsker vi å stimulere til dannelsen av bevegelser av medlemsmassen som sikter på å demokratisere ledelsen av streiker og andre kampformer, og å erstatte den permanente og overbetalte toppfunksjonærkassen med ledere som er valgt, som øyeblikkelig kan tilbakekalles og som har lik lønn som medlemmene.

Men selv den mest demokratiske fagforeningsbevegelse er ikke nok. Den syndikalistiske ideen at fagforeninger må skal være uavhengige, ikke bare fra sjefene, men også fra politiske partier av arbeiderklassen, kan bare svekke arbeidernes motstanddyktighet og kamp for arbeiderklasse-makt. I stedet forsøker revolusjonære å orientere fagforeningene til kamp for, ikke seksjonsavhengige interesser, men arbeiderklassens interesser som en helhet; på tvers av fag- og næringsinndelinger, på tvers av sektorer og industrier, for midlertidige og permanente ansatte, for dagens og fremtidens arbeidere, ikke bare i ett land, men internasjonalt. Vi fremmer klassebevissthet, ikke bare snever fagforeningsbevissthet. Slik kan fagforeningene igjen bli til virkelige skoler for sosialisme, og massive støttespillere for et nytt revolusjonært parti.

En ny internasjonale mål, der det er mulig, dedikere seg til å fornye de eksisterende fagforeningene. Samtidig må den ikke vike unna for et formelt brudd med disse og for å danne nye fagforeninger, der enhet er umulig. Vi trenger organisasjoner på arbeidsplassene som ikke føyer seg etter sjefenes diktat, men som forsvare arbeiderne med militante kampmetoder slik som massestreiken, okkupasjoner og, når det blir nødvendig, en generalstreik. Fagforeninger må ikke være byråkratisk kontrollert ovenfra og ned, men demokratiske; organisasjoner hvor uenigheter kan bli fritt debattert, hvor ledere kan kontrolleres og tilbakekalles med umiddelbar virkning dersom dette skulle bli nødvendig.

Vi kan ikke vente til fagforeningene er forvandlet. Vi må kjempe nå. Vi krever at dagens ledere kjemper for massenes umiddelbare behov og vi advarer medlemsmassen om at de ikke må stole på disse lederne. Vi kjemper for opprettelsen av medlemsmassebevegelser i de eksisterende fagforeningene slik at byråkratiets strupetak på disse kan bli brutt, og, til tross for byråkratiet, handling kan bli levert. Vårt feltrop må være: handling sammen med de offisielle lederne der dette er mulig, uten dem hvis nødvendig.

Vi trenger fagforeninger og masseorganisasjoner som virkelig kan forene massene av arbeiderklassen og de undertrykte og som ikke er dominert av menn og folk fra de rikere sjiktene nesten uten unntak fra den dominerende nasjonale eller etniske gruppen i et gitt land. Dette betyr at vi står for fulle rettigheter og full

representasjon i fagforeningenes lederskapsstrukturer for de lavere sjiktene fra arbeiderklassen og de fattige; kvinner, ungdommer, minoriteter og innvandrere. Vi kjemper derfor for:

? Organiseringen av de uorganiserte arbeiderne, inkludert kvinner, innvandrere og midlertidige arbeidere.

? Fagforeningene må være under kontroll av sine medlemmer.

? Enhet av alle fagforeninger på en demokratisk og militant basis, totalt uavhengig av sjefene, deres partier og deres stater.

Bekjemp sentristisk vakling

Mellom de reformistiske massepartiene og revolusjonær kommunisme står en myriade av ustabile mellomorganisasjoner, grupperinger og sekter. Selv om sentristene hevder å representere formell kontinuitet med de revolusjonære programmene til den Tredje Internasjonale fra Lenins dager, eller Trotskijs Fjerde Internasjonale, så beveger de seg i politisk praksis i vill sikksakk mellom kamuflerende opportunisme og hjelpeløs sekterisme.

Når det opportunistiske humøret tar dem tilpasser de systematisk politikken sin til sosialdemokrati, stalinisme, populisme eller småborgelig nasjonalisme. Når dette ikke er i stand til å bryte reformistenes grep om massene gjør de vanligvis retrett, og slikker sårene sine til dette ender opp som sekterisme, opportunismens anemiske tvilling. De arbeider så for å immunisere tilhengerne sine fra kontakt med de reformistiske massene som til gjengjeld ignorerer dem.

Uten unntak forsøker sentristene å dekke over sine feil ved å appellere til massenes spontanitet. Som om denne spontaniteten ikke alltid krever bevisst uttrykk og lederskap hvis den skal oppnå resultater! Hvis sentristene tilpasser seg reformistiske ledere hyller de massenes illusjoner som embryoniske former for klassebevissthet. Hvis sentristene er i en sekterisk retrett nekter de for at massene har illusjoner i det hele tatt, eller rakker ned på massene med beskyldninger om utilstrekkelig kampånd. I virkeligheten avslører de bare at de er ute av stand til å knytte revolusjonær politikk opp mot massebevegelsen.

Sentrismens felles element, både i dens opportunistiske og sekteriske form, er at den er ute av stand til å kjempe i massebevegelsen for å vinne de reformistiske massene vekk fra reformismens program til et revolusjonært overgangsprogram.

Dette er ikke det samme som å si at sentristiske organisasjoner ikke kan spille en rolle i klassekamp, bygge solidaritet og gjennomføre antirasistiske, antiimperialistiske og internasjonale aksjoner. I visse land, slik som Frankrike og Hellas, har krefter som Nouveau Parti Anticapitaliste (NPA), Syriza og Antaryza vokst betraktelig under kampen mot krisen og blitt store utfordrere til reformisme. De har blitt mer innflytelsesrike nettopp i en tid der klassekampen er for intens til å finne utløp i hverdagslig aktivitet i parlament og fagforeninger. → Siden dette i årene som kommer etter alt å dømme vil fortsette, kan vi forvente å se vesentlig vekst av visse sentristiske organisasjoner.

Mens den kapitalistiske offensiven og bølgen av motstand kan påvirke noen sentristiske grupperinger i riktig retning, vil andre finne ut at de er ute av stand til å reagere effektivt. Utilstrekkeligheten av deres opportunistiske skjemaer eller eventyrer-taktikker blir ubarmhjertig avdekket under de kontinuerlig skiftende omstendighetene i kampen. Slik er tilfellet med Socialist Workers Party i Storbritannia, hvis erkeopportunistiske forsøk på å danne et felles reformistisk-liberalt parti, 'Respect?', med muslimske forretningsfolk, kollapset og resulterte i nye splittelser og desorientering, og avsporet en gylden anledning til å få fagforeningene til å bryte med det neoliberale Labour Party etter krigen i Irak.

Den internasjonalt mest prominente sentristiske organisasjon er den Fjerde Internasjonale, tilhengerne av ideene til Ernest Mandel. I Frankrike har organisasjonens tilhengere etablert Nouveau Parti Anticapitaliste, som brakte sammen tusenvis av aktivister som så seg om etter et alternativ til reformistene og startet en avgjørende serie med debatter om veien fremover for den franske arbeiderklassen. Men NPA stiller selv til valg på et reformistisk program, og har ikke klart å fungere som en koordinert utfordrer innenfor motstandsbevegelsen for å bryte hegemoniet til de offisielle fagforeningslederne. Partiets lederskap er splittet i valget mellom en impotent strategi av valgallianser med kommunistpartiet, eller å lansere en tydelig antikapitalistisk plattform. Revolusjonære kommunisters oppgave er å hjelpe dette partiet med å overvinne sin sentristiske arv og fullt ut utvikle et revolusjonært overgangsprogram.

Verre er det med den Fjerde Internasjonales tilhengere i Portugal, Venstreblokken (Bloco de Esquerda), som i parlamentet stemte for EUs greske redningspakkeprogram, inkludert nedskjæringene som fulgte det. I Brasil kan den Fjerde Internasjonale, konfrontert med det neoliberale programmet til den sosialdemokratiske president Lula, ikke bestemme seg for om dets mål er å danne et revolusjonært alternativ til reformistene i Lulas Arbeiderparti (PT), eller å grunnlegge et "PT versjon 2" på et venstrereformistisk program. Etter å ha erkjent at de ikke klarte å bli et verdensparti har den Fjerde Internasjonale ønsket velkommen Hugo Chavez' oppfordring om å danne en Femte Internasjonale, og på korrekt vis advart mot at denne ikke må være knyttet til noen borgelig stat. Samtidig forsvarer den Fjerde Internasjonale det strategiske målet om å danne en "pluralistisk" internasjonale som omfavner både reformister og revolusjonære. Her må det settes en helt avgjørende grense!

Selvfølgelig er det under nåværende omstendigheter sannsynlig at en ny masseinternasjonale blir en arena med politisk kamp mellom revolusjonære og venstrereformistiske militante. Men dette kan ikke være noe endelig mål. I perioden som kommer vil revolusjonære kriser i forskjellige land igjen og igjen gjøre spørsmålet om makt brennende aktuelt. Hvis ikke revolusjonære kan overvinne reformismens dominans av bevegelsen vil vi oppleve nederlag etter nederlag. Vi er klar over at reformistiske arbeidere vil bli dratt inn i en ny internasjonale, men vi har ikke fredlig sameksistens med disse fordommer som et strategisk mål. I stedet har vi et kampperspektiv for å vinne disse militante vekk fra reformistenes lederskap og vinne den nye internasjonale til revolusjonær kommunisme.

Andre fragmenter fra den Fjerde Internasjonale samler rundt sin banner noen tusen aktivister fra forskjellige steder i verden. International Marxist Tendency og Committee for a Workers' International, fra den britisk-baserte tradisjonen etter Ted Grant, har systematisk tilpasset seg imperialismen. Begge nekter å oppfordre til tilbaketrekning av britiske styrker fra Irland og fra Falklandsøyene. Begge støttet de skamfulle streikene for "British jobs" mot portugisiske og italienske arbeidere i 2009.

I dag forsøker de å dekke over det faktum at de nektet å solidariser seg med motstanden av den imperialistiske okkupasjonen av Irak og Afghanistan med fraser om arbeiderenhet og dystre advarsler om islamistisk reaksjon. Som om den sosialistiske bevegelsen kan komme til spissen for motstandsbevegelsene i disse landene uten å velge side i krigen mot de USA-ledede invasjonene! Uavhengig av IMT og CWI fremmer de irakiske og iranske "arbeiderkommunistpartiene" og det pakistanske Arbeiderpartiet den samme kriminelle politikken, og høster dermed den utilsiktede, men uunngåelige konsekvensen: et ikke-utfordret islamistisk hegemoni over motstandsbevegelsen (?i hvert fall ikke utfordret av dem).

I Latin-Amerika er en politikk for å bryte populismens grep om massene avgjørende for revolusjonært fremskritt i Venezuela, Ecuador, Bolivia og Argentina. Dette tar hovedfragmentet fra den Fjerde Internasjonale på dette kontinentet, tilhengerne av Nahuel Moreno, ikke stilling til. De svinger vilt mellom opportunisme og sekterisme, og Morenos arvinger nedgraderer enten seg selv til fordel for lederskapet og den reformistiske

politikken til Chavez og Morales, eller de informerer arbeiderklassen omhyggelig om det totalt motsatte, at de ikke har noen illusjoner i deres ledere. De avviser krav rettet mot arbeidernes ledere om å handle, med begrunnelsen om at det virker mot sin hensikt, og nekter å kjempe for et brudd med populisme i massearbeiderorganisasjoner for å danne et uavhengig arbeiderparti.

Generelt er sentrismen i praksis hverken villig eller i stand til å bryte med venstrereformismen og derfor til syvende og sist også med kapitalismen. Det følger av dette at de er ute av stand til å danne et klart og tydelig revolusjonært alternativ. De beveger seg ofte til venstre under massenes press, men vender så igjen mot høyre under presset av det byråkratiske apparatet i 'realismens' navn.

En ny revolusjonær internasjonalisme må tiltrekke seg tusener av militante fra disse partiene og grupperingene, akkurat som den må vinne hundretusener av de mest militante reformistene. Det kan den ikke gjøre ved å gjøre innrømmelser til sentrisme. I prerevolusjonære og revolusjonære situasjoner vil sentristiske organisasjoner vanligvis gå lenger enn reformistene, men i det avgjørende øyeblikket, når de blir direkte konfrontert med det praktiske spørsmålet om hvem som skal ha makt, vil de enten kapitulere til reformistene eller forfølge katastrofal opportuniste eller sekteriske utveier. Det er ingen tilfeldighet at sentristiske organisasjoner er de mest ustabile når det gjelder det å utvikle et nytt revolusjonært program, danne revolusjonære partier og et nytt verdensparti. Grunnleggingen av den Femte Internasjonale krever derfor en utrettelig kamp mot sentrisme.

Kampen for makt

Vårt mål er politisk makt; makt til å endre verden for alltid slik at ulikhet, kriser, kriger, utbytting og klasser blir et fjernt minne. Men revolusjonære alene skaper ikke revolusjon. Objektive forutsetninger er nødvendige: en dyp økonomisk, politisk og sosial krise som herskerklassen ikke er i stand til å løse, slik at den blir splittet innad. Subjektive forutsetninger er også nødvendige: arbeiderklassen og den nedre middelklassen må ikke lenger være villige til å støtte den gamle ordenen på grunn av lidelsen og kaoset denne har forårsaket. Hvis disse forutsetningene er tilstedet dannes en prerevolusjonær eller revolusjonær situasjon. Under slike omstendigheter kan et vesentlig antall revolusjonære avantgardekjempere vinne majoriteten av arbeiderklassen til perspektivet av revolusjon.

Maktoverføringen fra én klasse til en annen kan bare bli fullført av de utbyttede massenes opprør ledet av et revolusjonært parti av avantgardekjempere. Siden den borgelige staten er et væpnet undertrykkelsesinstrument kan statens dominans bare brytes ved å ta kontroll over dens styrker for så å lede disse vekk fra overkommandoen og offiserssjiktet, ved å vinne den brede masse av soldater til revolusjonen og ved makt oppløse de avdelingene som forblir lojale mot kontrarevolusjonen.

Vi kan ikke simpelthen ta over det gamle statsapparatet. Vi må ødelegge det og erstatte det med en fullstendig ny stat, en stat hvor arbeiderklassen, bøndene og de fattige i byene administrerer samfunnet gjennom råd av delegater valgt i bedriftene, nabolagene, skolene og universitetene. Igjen og igjen har slike organer, råd for handling, oppstått i kamp; men bare klart revolusjonært lederskap kan gjøre dem i stand til å bli organer for et opprør og deretter for en ny arbeiderklassestatsmakt.

Så lenge det eksisterer en gammel herskerklasse som er i stand til å ta tilbake makten må arbeiderklassen gjøre alt som er nødvendig for å forhindre dette. Mens en arbeiderstat vil være det mest fullstendige og frie demokratiet for de tidligere utbyttede massene vil det, samtidig, være et diktatur mot de som forsøker å gjeninnføre kapitalismen. Dette, verken mer eller mindre, er hva proletariatets diktatur betyr. Dette kan ikke unnværes før de mektigste herskerklassene på planeten vår er blitt avvæpnet og eiendommen deres konfiskert.

Videre må en arbeiderstat ikke tillate at en byråkratisk kaste utøver et diktatur over arbeiderne. Heller ikke kan

det være en stat hvor bare ett parti har lov til å eksistere. De arbeidende massene må få lov til å uttrykke sine forskjellige syn i forskjellige partier. Disse må konkurrere demokratisk i arbeiderrådene for å vinne, og holde på majoriteten. Heller ikke må vår sosialisme være en hvor en president, en caudillo eller en lider maximo konsentrerer alt initiativ i sine egne hender og danner rundt seg en personlighetskult som en Stalin, en Mao eller en Castro.

For en arbeider- og bonderegjering

Økonomisk krise og krig danner revolusjonære situasjoner og tvinger arbeiderklassen til å søke regjeringsklare løsninger i sin interesse. Men slike sosiale kriser venter ikke på at arbeiderklassen skal danne et revolusjonært masseparti klart til å ta makt. I fraværet av et slikt parti ser arbeiderklassen mot de eksisterende fagforeningene og reformistiske partilederskapene. Når partier til høyre har makt vil kanskje reformistiske arbeidere ikke passivt vente på det neste ordinære valget, men prøve å sparke dem ut ved direkte handling (generalstreiker, fabrikkokkuperinger osv) og slik bringe sine egne partier til makten.

Revolusjonære må advare mot at de reformistiske lederne, selv hvis de er brakt til makten ved hjelp av masseaksjoner, fortsatt vil gjøre alt de kan for å tjene den kapitalistiske klassen ved å demobilisere kampen. Men bare å fordømme reformistene og deretter la ting ligge ville være å oppgi metoden i overgangsprogrammets vårt. Advarselen er ikke et ultimatum og krever ikke at arbeidere må oppgi sine organisasjoner før de kan kjempe for de aktuelle umiddelbare kravene og slagordene.

Under slike omstendigheter oppfordrer vi alle de eksisterende arbeiderlederne, fagforeninger så vel som partier til å bryte med kapitalistene og danne en regjering for å løse krisen i arbeiderklassens interesse, og til å stå til ansvar overfor arbeiderklassens masseorganisasjoner. Arbeiderorganisasjonene må kreve at en slik regjering iverksetter økonomiske straffetiltak mot kapitalistisk sabotasje, eksproprierer kapitalistenes industrier, banker osv, og anerkjenner arbeiderkontroll over disse. For å forhindre uunngåelig sabotasje av sjefer i staten, politiprovokatører eller militære, eller konstitusjonelle kupp, må vi danne og bevæpne en arbeidermilits og i hæren arbeide for soldatenes løsrivelse fra offiserskasten.

Så lenge revolusjonære representerer et voksende alternativ til reformistene kan en slik arbeiderregjering fungere som en bro til arbeiderklassens revolusjonære inngrep for statsmakt, hvor all makt overføres til et direkte valgt råd av gjenkallelige arbeiderrepresentanter (sovjeter) og etableringen av en revolusjonær stat.

? Bryt med borgerskapet: alle arbeiderpartier må bevare fullstendig uavhengighet og nekte å danne koalisjonsregjeringer med kapitalistenes partier på et lokalt eller nasjonalt plan.

? For en arbeider- og bonderegjering: eksproprier den kapitalistiske klassen. Nasjonaliser uten kompensasjon og under arbeiderkontroll alle bankene, de multinasjonale selskapene, engroshandelen, og industri og tjenester som omfatter transport, helse, utdanning og kommunikasjon.

? De nasjonaliserte bankene må fusjoneres til én enkelt statsbank under den demokratiske kontrollen av arbeiderklassen. Avgjørelser om investering og ressurser må bli fattet demokratisk som et steg mot dannelsen av én sentral plan under arbeiderklassekontroll og utviklingen av en sosialistisk økonomi.

? Introdusér et monopol på utenrikshandel.

? En arbeider- og bonderegjering må basere seg på råd (sovjeter) og de væpnede militsene til arbeiderne, bøndene og byenes fattige.

? Arbeiderklassens fullstendige statsmakt kan bare oppnås ved å bryte opp den kapitalistiske statens væpnede makt, dens militære og byråkratiske apparat, og erstatte disse med makten av arbeiderrådene og arbeidernes

egen milits.

For permanent revolusjon

I de semi-koloniale landene, som er uavhengige bare i tittel og utsatt for politisk innblanding og økonomisk kontroll av de store imperialistiske maktene, har massene fortsatt ikke oppnådd mange av de grunnleggende rettighetene etablert i de første kapitalistiske landene i den engelske revolusjonen på 1640-tallet, den amerikanske revolusjonen i 1776 og den franske revolusjonen i 1789. Videre er mange av den kapitalistiske utviklingens grunnleggende oppgaver slik som nasjonal uavhengighet, jordbruksrevolusjon, demokratiske rettigheter og den juridiske likestillingen av kvinner fortsatt ikke fullført i den semi-koloniale verden i dag.

Av denne grunn holder mange nasjonale revolusjonære krefter, påvirket av borgelig demokratisk tenkning og av Stalins ?faseteori? (som fortsatt blir støttet av offisielle kommunistpartier i dag), fast ved at løsningen på semi-kolonial fattigdom er å gjennomføre den demokratiske revolusjonen og etablere virkelig nasjonal uavhengighet og en moderne republikk gjennom en allianse av alle klasser som er i mot utenlandsk dominering, og som støtter demokratisk utvikling.

Dette skjemaet er den vanlige strategien til uforsonlige krefter i den semi-koloniale verden, fra Fatah og PFLP i Palestina, til den demokratiske bevegelsen i Iran, kommunistpartiet på Filippinene og maoistene i Nepal. Likevel har historien gang på gang vist at i disse landene er det nasjonale borgerskapet for svakt, og for nært knyttet opp mot utenlandsk kapital og de imperialistiske maktene og multinasjonale selskapene for å lede en klassisk borgelig revolusjon til seier.

Oppgaven faller på arbeiderklassen. For å lede den nasjonale revolusjonen i allianse med bøndene trenger arbeiderne uttrykkelig å bevare sin uavhengighet fra kapitalistene og handle, ikke bare for å sikre virkelige demokratiske rettigheter, men for å overvinne kapitalens begrensninger: de kan ikke la makten være i hendene på et borgerskap som i sin natur er ute av stand til å bryte med imperialistene, og som har mulighet til å sikre sine egne privilegier separat fra massenes. Arbeiderne og bøndene må presse på direkte mot sosial revolusjon. Dette er strategien av uavbrutt eller permanent revolusjon.

Arbeiderklassen må gå i spissen for å sikre etableringen av fulle demokratiske og nasjonale rettigheter i undertrykte land. Arbeiderklassen må hevde seg og lede kampene mot imperialistisk dominering enten denne er ved gjeld, okkupasjon, multinasjonale selskapers kontroll, eller dannelsen av diktatoriske klientregimer.

? Arbeiderklassens organisasjoner må appellere for dannelsen av en antiimperialistisk enhetsfront av alle folkelige klasser, samtidig som de bevarer sin egen uavhengighet.

? Ingen deltagelse av arbeiderorganisasjoner i noe borgelig regime, uansett hvor radikal dets anti-imperialistiske retorikk er.

? For råd av arbeider- og bonderepresentanter.

? For at en arbeider- og bonderegjering fortsetter fra den demokratiske til den sosiale revolusjonen, sosialiserer eierskap og kontroll av industri og jordbruk, fordømmer imperialistisk gjeld, sprer revolusjonen til andre land og fremmer regionale føderasjoner av arbeiderklassestater og sosialistisk utvikling.

Overgangen til sosialisme

For å oppnå den sosialismen vi kjemper for må de store produksjonsmidlene være i hendene på arbeiderklassen

som demokratisk kan planlegge utviklingen av disse for å møte menneskelige behov og i stadig økende grad fjerne ulikhet og sosiale klasser.

Under en revolusjonær arbeiderstat vil det ikke eksistere noen uhyrlig byråkratisk plan, slik som eksisterte under stalinismen, der en kaste med privilegerte byråkrater prøvde å bestemme alt sentralt. Etter revolusjonen vil arbeiderklassen sosialisere bankene, de viktige finansinstitusjonene, transport- og energiselskapene og alle de store industriene. Dette vil danne grunnlaget for en serie sammenhengende planer som vil heve seg fra det lokale til det regionale planet, og videre til det nasjonale og det internasjonale; der hver plan vil bli vedtatt etter debatt av et arbeider- og forbrukerdemokrati.

Dette er ikke en drøm slik de borgelige propagandistene hevder. Moderne teknologi gjør det mulig å kommunisere behov og nødvendigheter rundt jorden på sekunder, for så og koordinere produksjon og transport for å møte disse. Alle moderne multinasjonale selskaper jobber allerede på denne måten. I kontrast til kapitalistiske selskaper vil vi bruke moderne teknologi ikke for profitt til noen få, men til fordel for hele menneskeheten.

Håndverkere, butikkinnehavere og småbønder vil få anledning til å beholde sine familiebedrifter som privat eiendom, hvis de ønsker det. Samtidig vil de bli oppfordret til å fri seg selv fra markedets usikkerhet og drepene konkurranse ved å innlemme produksjonen sin i den samfunnsomfattende planen for økonomisk utvikling. Ideen at sosialisme kan være basert på privat eiendomsrett i liten skala eller kooperativer er en bakvendt utopi og kan bare, over tid, gjenskape betingelsene for en markedsøkonomi og oppfordre til akkumulering av kapital. Likevel må sosialiseringen av småbøndernes eiendom, små butikker osv skje gradvis og frivillig og ikke med makt slik som under Stalin.

Vårt mål ? global revolusjon

Enten revolusjonen bryter ut og triumferer først i et bakvendt, semi-kolonialt land eller et avansert imperialistisk land, er det avgjørende å spre den internasjonalt. Dette er nødvendig både for å forsvare det som allerede da vil være oppnådd og for å realisere det fulle potensialet til et sosialistisk samfunn. Der arbeiderne tar makt vil de bli angrepet av utenlandske kapitalistiske krefter, især de store imperialistiske kreftene. Den mest effektive formen for forsvar er derfor å spre revolusjonen videre til disse landene ved å bistå arbeiderklassen i kampen for makt. Videre er det, som Sovjetunionens degenereringen og til slutt kollaps viste, umulig å fullføre dannelsen av sosialisme på et nasjonalt plan. ?Sosialisme i ett land? er en reaksjonær utopi.

Produktivkreftene som under kapitalisme har blitt utviklet gjennom århundrer krever en internasjonal orden. Siden begynnelsen av det 20. århundre har nasjonalstaten blitt et hinder for produktivkreftenes videre utvikling. Derfor vokser nødvendigheten for strategien av permanent revolusjon ikke bare ut av nødvendigheten for å bekjempe vedvarende motstand fra de gamle herskerklassene, men fra det faktum at en rasjonell og bærekraftig utvikling av menneskehetens produktivkrefter bare kan oppnås på et globalt plan.

På basis av en global planøkonomi og en verdensføderasjon av sosialistiske republikker vil vi bevege oss mot et felles velstandsnivå og fullstendig like rettigheter for hele menneskeheten. Som et resultat av denne prosessen vil sosiale forskjeller og statens undertrykkende egenskaper gradvis dø ut. Men først må vi begynne. I land etter land, herjet av systemets historiske krise, må vi kaste kapitalismen ned i avgrunnen. Verdensrevolusjon, og intet mindre, er oppgaven til den kommende Femte Internasjonale.

Verdens arbeidere og undertrykte folk ? foren dere!

Fremad mot en ny, Femte Internasjonale!

